

Пут Христу

Садржај

Предговор	5
Божја љубав према човеку.....	7
Христос – грешникова потреба.....	13
Покајање.....	19
Признање	31
Посвећење.....	37
Вера и прихватање	43
Опредељење	49
Растење у Христу	57
Живот и рад.....	65
Познавање Бога.....	71
Преимућство молитве	77
Шта чинити са сумњом?	89
Радост у Господу	97

Предговор

Мало је књига које су достигле продају која се броји милионима примерака, или које су дале тако велики допринос уздицању људског рода, као што је учинила књига – Пут Христу. Ова књижица која је штампана у безброј издања и на више од 160 језика, надахњује стотине хиљада људи у целом свету, чак и оне који пребивају у најудаљенијим деловима Земље. Од појаве првог издања 1892. године, од издавача је захтевано да штампају издање за издањем да би удовољили неодложним и упорним захтевима читалаца.

Елен Вајт (1827–1915), аутор ове књиге, била је верски беседник и писац, добро позната на три континента. Од 1885. до 1887. године посветила се раду у великим европским земљама, у којима се често обраћала великом мноштву слушаца и у којима је наставила свој списатељски рад. После тога, врло активно провела је девет година у Аустралији и Новом Зеланду. Из њеног пера настало је четрдесет и пет дела, различитог обима, из области теологије, васпитања, живота у дому и практичног хришћанства. Нека од њих премашила су

и милион примерака. Пут Христу је међу њима најпопуларније и најчитаније дело.

Наслов књиге говори о њеном задатку. Књига указује читаоцу на Исуса Христа као Јединог који може да задовољи потребе душе. Она усмерава стопе сумњичавих и колебљивих на пут мира. Свакога који чезне за праведношћу и савршенством карактера, ова књига, корак по корак, води путем хришћанског живљења, до искуства помоћу кога може да упозна пунину благослова која се налази у потпуном предању самога себе. Она му открива тајну победе, док му открива једноставност спасавајуће благодати и силу великог Пријатеља људског рода, који све одржава.

Искрена је жеља издавача да се ова небеска визија понови у животу многих, док буду читали ово узвишено казивање о начину живота.

Божја љубав

ПРЕМА ЧОВЕКУ

Природа и откривење подједнако сведоче о Божјој љубави. Наш небески Отац је Врело живота, мудрости и радости. Погледајте чудесна и дивна дела у природи. Размислите о њиховој неупоредивој прилагодљивости, потребама и срећи, не само човековој, већ и свих осталих бића. Све исказује Творчеву љубав – сунчева светлост и киша, који увесељавају и освежавају Земљу, брежуљци, мора и долине. Бог је тај који удовољава свакодневним потребама свих својих створења. Псалмиста то изражава дивним речима:

*»Очи су свих к Теби уйрављене,
И Ти им дајеш храну на време;
Ошвараш руку своју,
И сийиш све живо ђо жељи.«
(Псалам 145,15.16)*

Бог је створио човека савршено светим и срећним, а Земља, у време када је беспрекорна изашла из Створитељевих руку, није носила никакав траг пропадања или сенку проклетства. Прекршај Божјег закона, Зако-

на љубави, донео је жалост и смрт. Ипак, чак и усред патње, која је последица греха, открива се Божја љубав. Записано је да је Бог проклео Земљу због човека (1. Мојсијева 3,17). Трње и чкаљ, тешкоће и искушења, које је човеков живот чине животом мукотрпног рада и бриге, одређени су за његово добро, као део васпитања потребног у Божјем плану, којим би га уздигао из пропасти и понижења које је донео грех. Свет, иако пао у грех, не исказује само жалост и беду. У самој природи постоје поруке наде и утехе. Чкаљ је посут цветовима, а трње је покривено ружама.

»Бог је љубав«, исписано је на сваком распуклом пулолку, на свакој влати траве. Љупке птице које испуњавају ваздух радосним песмама, цветови нежних боја, који у свом савршенству шире свој мирис, поносито шумско дрвеће са својим зеленилом и богатим крошњама – сви сведоче о нежној, очинској бризи нашега Бога и Његовој жељи да усрећи своју децу.

Божја реч открива Његов карактер. Он је лично објавио своју бескрајну љубав и милост. Када је Мојсије замолио: »Покажи ми славу своју«, Господ је одговорио: »Учинићу да прође све добро Моје испред тебе.« (2. Мојсијева 33,18.19) То је слава. Господ је прошао поред Мојсија и објавио: »Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином. Који чува милост тисућама, прашта безакоња и неправде и грехе.« (2. Мојсијева 34,6.7) Он је »спор на гнев и обилан милосрђем«, »јер му је мила милост«. (Јона 4,2; Михеј 7,18)

Бог је небројеним знамењима на Небу и Земљи повезао наша срца са Собом. Он је желео да нам се открије преко дела у природи и најдубљих и најнежнијих земаљских веза, које познају људска срца. Па ипак, макар несавршено, ово представља Његову љубав. Иако сви ови докази постоје, непријатељ добра заслепио је умове људи, тако да су у страху гледали Бога, сматрајући Га строгим и немилостивим. Сотона је навео људе да замишљају Бога као биће коме је најважнија одлика строга правда – некога који је строги судија, окрутан, поверилац пун захтева. Он је представљао Творца као

биће које будно мотри да открије грешке и заблуде људи, да би могао да их походи својим судовима. Исус је дошао да живи међу људима зато што је било потребно уклонити ову мрачну сенку откривањем бесконачне Божје љубави свету.

Божји Син сишао је са Неба да објави Оца. »Бога нико није видео никад: Јединородни Син који је у наручју Очином, Он га јави.« (Јован 1,18) »Нити Оца ко зна до Син и ако коме Син хоће казати.« (Матеј 11,27) Када је један од ученика упитао: »Покажи нам оца«; Исус је одговорио: »Толико сам времена с вама и ниси Ме познао, Филипе? који виде Мене, виде Оца; па како ти говориш: покажи нам Оца?« (Јован 14,8.9)

Исус је, описујући свој земаљски задатак, рекао: Господ »Ме помаза да јавим Јеванђеље сиромашнима; посла Ме да исцелим скрушене у срцу; да проповедам заробљенима да ће се отпустити и слепима да ће прогледати; да отпустим сужње«. (Лука 4,18) То је био Његов рад, посао. Он је приликом својих обилазака чинио добро и исцељивао све које је сотона надвладао. Постојала су многа села у којима се ни из једне куће није чуло уздихање болесних, јер је Он пролазећи кроз њих исцељивао све њихове болеснике. Његов рад доказивао је Његово божанско помазање. Љубав, милост и сажаљење откривали су се у сваком делу Његовог живота; Његово срце осећало је нежно сажаљење према синовима људским. Да би могао да удовољи човековим потребама, узео је људску природу. Најсиромашнији и најскромнији нису се устезали да Му приђу. Привлачио је чак и малу децу. Она су волела да Му се пењу на колена и нетремице гледају то замишљено лице, благо од љубави.

12

Исус није скривао ниједну реч истине, али увек ју је с љубављу износио. У својим односима са људима, показивао је узвишено, истанчано разумевање и озбиљну, љубазну пажњу. Никад није био груб, никада непотребно није изговорио оштру реч, никада није задао бол осетљивој души. Никада није прекоревао људску слабост. Говорио је истину, али са љубављу. Осуђивао

је лицемерство, неверство и грех, али када је изрицао оштре укорје у Његовом гласу осећале су се сузе. Плакао је над Јерусалимом, градом који је волео, а који је одбио да прими Њега, Пут, Истину и Живот. Одбацили су Њега, Спаситеља, али Он их је посматрао са сажаљивом нежношћу. Његов живот био је живот самоодрицања и брижног старања за друге. У Његовим очима свака душа била је драгоценост. Иако је у свом понашању увек исказивао божанско достојанство, Он је сваком члану Божје породице указивао најнежније поштовање. У свим људима гледао је грешне душе које у складу са својим задатком, треба да спасе.

То је Христов карактер који је откривен у Његовом животу. То је Божији карактер. Потоци божанског сажаљења из Очевог срца јасно су се показивали у Христу, и изливали на синове људске. Исус, нежни сажаљиви Спаситељ, био је Бог који се »јави у телу«. (1. Тимотију 3,16)

Исус је живео, патио и умро да би нас спасао. Постао је »човек бола« да бисмо ми могли постати судеоници у вечној радости. Бог је свом љубљеном Сину, пуном благодати и истине, допустио да дође из света неописиве славе на свет покварен и уништен грехом, помрачен сенком смрти и проклетства. Дозволио Му је да напусти наручје Његове љубави, обожавања анђела, и претрпи срамоту, увреде, понижења, мржњу и смрт. »Кар беше на Њему нашега мира ради, и раном Његовом ми се исцелисмо.« (Исаија 53,5) Посматрајте Га у пустињи, у Гетсиманији, на крсту! Пречисти Божји Син узео је на Себе терет греха. Он који је био једно са Богом, осећао је у својој души ужасну одвојеност коју је грех учинио између Бога и човека. То је са Његових усана измамило болни узвик: »Боже Мој, Боже Мој! Зашто си Ме оставио?« (Матеј 27,46) Терет греха, осећање његовог страховитог, грозног злочина, његовог одвајања душе од Бога – сломили су срце Божјег Сина.

Међутим, ова велика жртва није поднесена због тога да у Очевом срцу успостави љубав према човеку, не да Га учини вољним да спасе. Не, не! »Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега Јединороднога дао.« (Јован

3,16) Отац нас љуби, не због велике жртве помирења, већ зато што нас је волео, постарао се за жртву помирења. Христос је био Посредник преко кога је излио своју бескрајну љубав на свет који је пао у грех. »Јер Бог беше у Христу, и свет помири са собом.« (2. Коринћанима 5,19) Бог је патио са својим Сином. У дубокој душевној патњи у Гетсиманији, у смрти на Голготи, срце бесконачне Љубави платило је цену нашега спасења. 14

Исус је рекао: »Зато Ме Отац љуби, јер Ја душу своју полажем да је опет узмем.« (Јован 10,17) То значи: »Мој Отац вас је толико волео, да Мене још више воли, јер сам дао свој живот да вас спасем. Пошто сам постао ваша Замена и Јемац, тиме што сам предао свој живот, што сам преузео ваше обавезе, ваше преступе, омилио сам свом Оцу; јер Мојом жртвом, Бог може да буде праведан и да оправда онога који верује у Мене.«

Нико осим Божјег Сина није могао да оствари наше спасење; само Онај који је био у Очевој наручју може да Га објави. Једино Онај који познаје висину и дубину Божје љубави, могао је да је објави. Ништа мање већ само бесконачна жртва коју је принео Христос уместо грешног човека није могло да изрази Очевоу љубав према изгубљеном људском роду.

»Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега Јединороднога дао.« Он Га је дао не само да живи међу људима, да носи њихове грехе и умре као њихова жртва. Он Га је поклатио грешном људском роду. Христос је могао да се поистовети са интересима и потребама човечанства. Он који је био једно са Богом, нераскидивим везама повезао се са синовима људским. Исус »не стиди се назвати их браћом« (Јеврејима 2,11); Он је наша Жртва, Бранитељ, наш Брат који пред Очевим престолом носи наше људско обличје и у вечним временима биће једно са родом који је искупио – Син Човечији. А све то зато, да би човек био подигнут из пропасти и понижења које је створио грех, да би могао да одсјајује Божјом љубављу и има удела у радости и светости.

Цена која је плаћена за наше спасење, бесконачна жртва нашег небеског Оца који је дао свога Сина да 15

умре за нас, треба да покрене узвишена схватања о томе шта можемо да постанемо у Христу. Док је надахнути апостол Јован посматрао висину, дубину и ширину Очеве љубави према роду који гине, испуњен обожавањем и страхопоштовањем, не налазећи подесан језички израз којим би исказао величину и нежност ове љубави, позвао је свет да је посматра. »Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божја назовемо.« (1. Јованова 3,1) Колика се вредност овим придаје човеку! Синови људски преступом су постали сотонини поданици. Вером у Христову жртву помирења Адамови синови могу да постану Божји синови. Христос је уздигао човечанство, узимајући на себе људску природу. Грешни људи доспели су тамо где повезаношћу са Христом, могу да постану достојни имена »Божји синови«.

Таква љубав ни са чиме се не може поредити. Деца небеског Цара! Драгоцене обећање! Тема за најдубље размишљање! Неупоредива Божја љубав усмерена свету који Га није волео! Ова мисао има моћ да покори душу и доведе ум у покорност Божјој вољи. Што више у светлости крста проучавамо Божји карактер, то све боље уочавамо милост, нежност и праштање заједно са правичношћу, и јасније и све јасније препознајемо безбројне доказе бескрајне љубави и нежне самилости која превазилази материнску дирљиву саосећајност према заблуделом детету.

Христос

- грешникова потреба

Човек је на самом почетку био обдарен племенитим способностима и добро уравнотеженим умом. Његово биће било је савршено и у складу са Богом. Мисли су му биле чисте, циљеви свети. Међутим, непослушност је изопачила његове способности, а себичност заузела место љубави. Његова природа је због преступа постала толико ослабљена, да му је постало немогуће, да се сопственом снагом одупре сили зла. Он је постао сотонин роб и да се Бог није на посебан начин умешао, вечно би остао такав. Кушач је поставио циљ да испуњавањем Земље несрећом и пустоши осујети Божји план стварања човека. Тада би могао да указује на зло као на резултат Божјег дела стварања човека.

Човек је у свом стању невиности одржавао радосну везу са Њим у коме »је све благо премудрости и разума сакривено«. (Колошанима 2,3) Међутим, после пада у грех, више није могао да доживи радост у светости, и зато је покушао да се сакрије од Божјег присуства. Стање необновљеног срца још увек је такво. Оно није у складу са Богом, и не налази никакву радост у заједници са Њим. Грешник не може бити срећан у Божјој

17

присутности; он се клони дружења са светим бићима. Кад би му било дозвољено да уђе у Небо, за њега то не би представљало никакву радост. Дух несребичне љубави која тамо влада – свако срце које узвраћа срцу Бескрајне љубави – не би такло струне његове душе. Његове мисли, његове потребе, његове побуде биле би стране безгрешним становницима. То би била нота несклада у небеској мелодији. Небо би за њега било место мучења; он би чезнуо да се сакрије од Онога који је светлост и средиште небеске радости. Од Бога не потиче никаква самовољна одлука која искључује зле са Неба; они се својом недостојношћу сами искључују из небеског друштва. Божја слава за њих била би огањ који прождире. Они би се обрадовали уништењу, само да буду сакривени од лица Онога који је умро да их спасе.

Нама је немогуће да сами избегнемо понор греха у који смо упали. Ми не можемо да изменимо своја зла срца. »Ко ће чисто извадити из нечиста? Нико.« »Телесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божијему нити може.« (О Јову 14,4; Римљанима 8,7) Образовање, култура, вежбање воље, људски напор делују у својој области, али овде остају беспомоћни. Они могу да изграде спољашни облик исправног понашања, али не могу да измене срце, не могу да прочисте врела живота. У складу са тим мора да постоји сила која делује изнутра, нови живот одозго, да би људи могли да се промене од греха ка светости. Та сила је Христос. Само Његова благодат може да оживи беживотне способности душе и привуче је Богу, светости.

Спаситељ је рекао: »Ако се ко наново не роди«, ако не добије ново срце, нове жеље, нове намере, побуде које воде новом животу, »не може видети царства Божијега«. (Јован 3,3) Мисао о потреби развијања добра, које постоји у човековој природи, представља судбоносну обману. »Телесни човек не разуме шта је од Духа Божијега; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа.« »Не чуди се што ти рекох; ваља вам се наново родити.« (1. Коринћанима 2,14; Јован 3,7) О Христу стоји написано: »У Њој беше живот,

и живот беше видело људима«, једино име, »под небом дано људима којим бисмо се могли спасти«. (Јован 1,4; Дела 4,12)

Није довољно осетити Божју благонаклоност, схватити добру вољу и очинску нежност Његовог карактера. Није довољно распознати мудрост и праведност Његовог закона и схватити да је заснован на вечном начелу љубави. Апостол Павле је све то запазио када је узвикнуо: »Хвалим закон да је добар.« »Тако је дакле закон свет и заповест света и праведна и добра.« Међутим, у горчини свог душевног бола и очајања додаје: »Ја сам телесан, продан под грех.« (Римљанима 7,16.12.14) Он је чезнуо за чистотом, праведношћу, коју је сам био немоћан да постигне, и зато је узвикнуо: »Ја несрећан човек! Ко ће ме избавити од тела смрти ове?« (Римљанима 7,24) Такав узвик уздизао се из срца оптерећених бригада у свим земљама и свим вековима. За све њих постоји само један одговор: »Гле, Јагње Божије које узне на се грехе света.« (Јован 1,29)

Постоје многи сликовити прикази помоћу којих је Божји Дух желео да опише ову истину, и објасни је душама које чезну за ослобођењем од терета кривице. Када је Јаков после свог грехом испуњеном поступку према Исаву, побегао из дома свога оца, био је притиснут осећањем кривице. Усамљен и одбачен, одвојен од свега што је живот чинило привлачним, једна мисао, која је више од свих других притискивала његову душу, била је страх да га је овај грех одвојио од Бога, да је напуштен од Неба. У својој жалости легао је на голу земљу да се одмори, окружен усамљеним брежуљцима, а у висини сјајним звезданим небом. Док је спавао светлост је прожела његов сан; са равног тла на коме је лежао, дуге осенчене лестве као да су водиле навише, до правих врата у Небо, по њима су се пењали и силазили Божји анђели, а из висина испуњених славом чуо се Божји глас који је доносио поруку утехе и наде. Тако је Јаков упознао Онога који је удовољио потреби и чежњи његове душе за Спаситељем. Са радошћу и захвалношћу сада је видео откривени пут којим он, грешник, поново мо-

20

же да успостави заједницу са Богом. Тајанствене лестве из његовог сна престављају Исуса, јединог Посредника између Бога и човека.

У свом разговору са Натанаилом, Христос се позвао на исти сликовити приказ, када је рекао да ће »видети Небо отворено и анђеле Божје где се пењу и силазе к Сину Човечијему«. (Јован 1,51) Падом у грех, човек се отуђио од Бога; Земља се одвојила од Неба. Преко провалије која је лежала између, није било могуће успоставити никакав однос. Међутим, Христовим посредством, Земља је поново повезана са Небом. Христос је својим заслугама премостио провалију коју је грех начинио, тако да анђели који служе, могу да одржавају везу са човеком. Христос повезује палог човека, слабог и беспомоћног, са Извором бесконачне силе.

- 21 Човекови снови о напретку, ипак, су узалудни, узалудни су сви његови напори за уздизање човечанства, ако је занемарен једини Извор наде и помоћи за пали људски род. »Сваки добар дар и сваки поклон савршени« (Јаков 1,17), од Бога је. Право савршенство карактера не може постојати без Бога. Христос је једини Пут до Бога. Он каже: »Ја сам Пут и Истина и Живот; нико неће доћи к Оцу до кроза Ме.« (Јован 14,6)

Божје срце, у љубави јачој од смрти, чезне за својом земаљском децом. Дарујући нам свога Сина, у том једном Дару, даровао нам је цело Небо. Спаситељев живот, смрт и посредништво, служба анђела, залагање Духа, Отац који делује над свима и преко свих, непрестано занимање небеских бића – све је укључено у човеково искупљење.

Дубоко размишљајмо о задивљујућој Жртви која је принесена за нас! Покушајмо да проникнемо у вредност напора и снаге које Небо улаже да нас поврати у Очев дом. Никада не би могле бити покренуте снажније побуде и одлучнији напор; изванредна награда за ваљано обављен рад, радост Неба, дружење са анђелима, заједништво са Богом и Његовим Сином, и Њихова љубав, уздизање и проширивање свих наших способности

кроз вечна времена – зар ово нису моћни подстицаји и охрабрења која нас покрећу да срцем пуним љубави служимо нашем Творцу и Искупителу?

Са друге стране, Божји судови изречени против греха, неизбежна казна, понижење нашег карактера и коначно уништење, приказани су у Божјој речи као опомена да не служимо сотони. 22

Зар нећемо поштовати Божју благодат? Шта је Он више могао да учини? Изградимо прави однос са Оним који нас воли неизмерном љубављу. Искористимо средства која су нам понуђена да бисмо могли бити преображени у Његово обличје и обновити заједницу са анђелима који служе, склад и заједницу са Оцем и Сином.

Покајање

23 **К**ако ће човек бити прав пред Богом? Како ће грешник постати праведан? Само у Исусу можемо развити склад са Богом, са светошћу; али како можемо да дођемо Христу? Многи постављају исто питање које је поставило мноштво окупљено на Дан духова, када је осведочено о постојању греха, узвикнуло: »Шта ћемо чинити?« Прва реч у Петровом одговору гласила је: »Покајте се!« (Дела 2,37.38) Једном другом приликом, недуго затим, рекао је: »Покајте се, дакле, и обратите се да се очистите од греха својих.« (Дела 3,19)

Покајање значи жалост због греха и одвраћање од њега. Ми се нећемо одрећи греха, ако не сагледамо његову порочност; све док у свом срцу не презремо грех, неће наступити никаква стварна промена у нашем животу.

Постоје многи који не успевају да схвате праву природу покајања. Многи су жалосни због учињеног греха, па чак покушавају да изврше неко спољашње поправљање, јер се боје да ће њихова злодела навући патње на њих. Међутим, то није покајање у библијском смислу. Они жале због патњи, а не због греха. Таква је била Иса-

вова жалост, када је увидео да је заувек изгубио првенаштво. Валам је, преплашен од анђела који је са исуканим мачем стајао на путу, признао свој грех, страхујући да не изгуби живот; али то није било право покајање због греха, није наступила никаква промена циља, никакво гнушање на грех. Јуда Искариотски, пошто је издао свог Господа, узвикнуо је: »Ја сагреших што издадох крв праву.« (Матеј 27,4)

24

Ово признање отело се из његове грешне душе притиснуте страховитим осећањем прекора и стравичним ишчекивањем осуде. Последице које је требало да доживи, испуњавале су га ужасом, али у његовој души није се показала никаква дубока жалост која раздире срце, због тога што је издао безгрешног Божјег Сина и одрекао се Свеца Израилјева. Фараон, кога су почеле да сустижу Божје казне, признао је свој грех у жељи да избегне нове казне, али чим су зла престала наставио је да показује свој пркосни став према Небу. Сви они жалили су због последица греха, а не због учињеног греха.

Међутим, када се срце покори утицају Божјег Духа, тада се савест буди, а грешник успева да разазна нешто од дубине и светости Божјег узвишеног Закона, који је темељ Његове владавине на Небу и Земљи. »Видело истинито које обасјава сваког човека који долази на свет« (Јован 1,9), осветљава тајне дворане душа, а што је у тами сакривено, биће објављено. Свест о кривици утиче на ум и срце. Грешник је свестан Јахвеове праведности и страхује да се у свом греху и нечистоти појави пред Оним који испитује срце, Он увиђа Божју љубав, лепоту светости, радост чистоте; чезне за очишћењем и успостављањем заједнице са Небом.

Давидова молитва после сагрешења које је доживео, открива природу истинске жалости због учињеног греха. Његово покајање било је искрено и дубоко. Никакав напор да прикрије свој грех; никаква жеља да избегне осуду која му је претила нису надахнули његову молитву. Давид је сагледао грозоту свога преступа: видео је обесвећеност своје душе;

25

гнушао се свога греха. Он се није молио само за опроштење греха, већ за чистоту срца. Он је чезнуо за радошћу која проистиче из светости – за обновом склада и заједнице са Богом. Ово је био говор његове душе:

»Благо ономе, којему је ойрошїена кривица,
 Којему је ġрех йокривен.
 Благо човеку, којему Госїог
 Не йрима ġреха
 И у чијем духу нема лукавсїва.«
 (Псалам 32,1,2)

»Смилуј се на ме, Боже, йо милосїи својој,
 И йо великој добротїи својој
 Очистїи безакоње моје...
 Јер ја знам йресїуїе своје,
 И ġрех је мој једнако йреда мном ...
 Умиј ме, и бићу бељи од снега ...
 Учини ми, Боже, чистїо срце,
 И дух йрав йонову у мени.
 Немој ме одврġнуїи од лица својеġа,
 И Свеїоġа Духа својеġа немој узетїи од мене.
 Враїи ми радосї сїасења својеġа
 И дух владалачки нека ме йойќрейи ...
 Избави ме од крви, Боже,
 Боже, Сїасиїељу мој,
 И језик ће мој ġласиїи йравду Твоју.«
 (Псалам 51,1–14)

Овакво покајање превазилази домањај наше личне моћи у напору да то изведемо; то је могуће примити једино од Христа који се вазнео у висине и дао дарове људима.

26 Овде је управо истакнуто уверење у коме многи могу да погреше, и зато не примају помоћ коју Христос жели да им да. Сматрају да ако се најпре не по-

кају не могу доћи Христу, и да је то покајање припрема за опроштење њихових грехова. Тачно је да покајање претходи опроштењу грехова; јер само сломљено и скрушено срце осећа потребу за Спаситељем. Међутим, да ли грешник мора да сачека да се покаје, пре него што дође Исусу? Да ли покајање треба да буде препрека која стоји између грешника и Спаситеља?

Библија не учи да грешник, пре него што се одазове Христовом позиву, мора да се покаје: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) Од Христа произлази сила која води до истинског покајања. Петар је ову суштину објаснио у својој тврдњи израженој пред Јеврејима када је рекао: »Овога Бог десницом својом узвиси за Поглавара и Спаса да да Израиљу покајање и опроштење греха.« (Дела 5,31) Ми се не можемо покајати без Христовог Духа, који ће пробудити савест, као што без Христа не можемо добити ни опроштај.

Христос је врело сваке здраве жеље. Он Једини може да усади у срце непријатељство према греху. Свака тежња за истином и чистотом и свест о личној грешности, представљају доказ да Његов Дух делује на наша срца.

Исус је рекао: »И кад Ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи.« (Јован 12,32) Христос мора да се открије грешнику као Спаситељ који је умро за грехе света; и док на голготском крсту гледамо Божје Јагње, тајна откупљења почиње да се открива нашем уму, а доброта Божја води нас на покајање. Христос је испољио несхватљиву љубав својом смрћу за грешнике, па када грешник увиди ову љубав, она му омекша срце, утиче на његов ум и скрушеношћу надахњује његову душу.

Тачно је да се људи, пре него што постану свесни да су привучени Христу, покатакд стиде својих грешних путева и напуштају неке своје грешне навике. Ипак, Христова сила их покреће кад год чине напор

да се поправе, из искрене жеље да чине оно што је право. Утицај кога нису свесни, делује на душу, и оживљава савест, а спољашњи живот се поправља. Када их Христос привуче да погледају Његов крст, да гледају Њега, кога су њихови греси приковали, заповест постаје јасна њиховој савести. Открива им се грешност њиховог живота и укоренењени грех у души. Они почињу да схватају нешто од Христове праведности и узвикују: »Шта је грех да захтева толико велику жртву за откупљење својих жртава? Зар је била потребна сва ова љубав, све те патње, све то понижење, да не погинемо, него да имамо вечни живот?«

Грешник може да се одупре овој љубави, може да одбије да буде привучен Христу, али ако се не одупре, биће привучен Христу; упознавање плана спасења одвешће га до подножја крста да се ту покаје због грехова који су проузроковали патње Божјег љубљеног Сина.

28 Исти божански ум који делује у природи, говори људским срцима и ствара неизрециву жудњу за оним што немају. Дела овог света не могу задовољити ову њихову чежњу. Божји Дух преклиње их да теже за оним што једино може дати мир и одмор – за Христовом благодаћу, радошћу и светости. Наш Спаситељ непрекидно делује видљивим и невидљивим утицајем на умове људи, одвајајући их од грешних задовољстава која не задовољавају, и привлачећи их бескрајним благословима који у Њему могу постати њихови. Свим овим душама, које узалуд чезну да пију из испроваљиваних извора у овом свету, упућена је ова божанска порука: »Ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота забадава.« (Откривење 22,17)

Ви, који у свом срцу чезнете за нечим бољим од онога што вам свет даје, препознајте ову чежњу као Божји глас упућен вашој души. Молите Га да вам подари покајање, да вам открије Христа у Његовој бескрајној љубави и Његовој савршеној чисто-

ти. Примером из Спаситељевог живота савршено су приказана начела Божјег закона – начела љубави према Богу и човеку. Човекољубље и несебична љубав представљали су живот Његове душе. Када посматрамо Спаситеља, и док светлост са Њега пада на нас, тек онда можемо да увидимо грешност сопственог срца.

Можемо, као што је чинио Никодим, да ласкамо себи, да је наш живот праведан, а наш морални лик исправан, и помислимо да као обичан грешник немамо потребу да своје срце понизимо пред Богом, али када Христова светлост обасја нашу душу, утврдићемо колико смо нечисти, препознаћемо себичност побуде, непријатељство према Богу, који су упрљали свако животно дело. Тада ћемо схватити да је наша правда као нечиста хаљина и да једино Христова крв може да нас очисти од прљавштине греха и према Његовом обличју обнови наше срце.

29

Само зрак Божје славе, само зрачак Христове чистоте, кад продре у душу, чини да се болно препозна свака мрља прљавштине, да се открију изопаченост и недостаци човековог карактера. Он чини очигледним несвете жеље, неверност срца и нечистоту усана. Грешникова дела учињена у неверству која Божји закон проглашавају неважећим, изложена су његовом погледу, а под испитивачким утицајем Божјега Духа, његов дух постаје потиштен и ожалошћен. Он се гнуша самога себе, док посматра Христов чист, неумрљан карактер.

Када је пророк Данило угледао славу која је окружавала небеског весника послатог њему, био је савладан осећањем личне слабости и несавршенства. Описујући утисак овог задивљујућег призора, он каже: »Не оста снаге у мени, и лепота ми се нагрди, и не имах снаге.« (Данило 10,8) Овако ганута душа омрзнуће своју себичност, гнушаће се свога самољубља, и у Христовој праведности тежиће за чистотом срца која је у складу са Божјим законом и Христовим карактером.

30 Апостол Павле каже: »По правди законској бих без мане.« (Филиплјанима 3,6); али када је схватио духовни карактер Закона, препознао је себе као грешника. Оцењен по слову Закона, онако како га људи примењују у спољашњем животу, он је избегавао грех, али када је испитао дубине његових светих правила, и видео себе у светлу у коме га Бог види, понизно је погнуо главу и признао свој грех. Он каже: »А ја живљах некад без закона; а када дође заповест, онда грех оживе, а ја умрех.« (Римљанима 7, 9.10 а) Када је увидео духовну природу Закона, грех се појавио у свој својој страхоти и Павлова самозадовољност је ишчезла.

Бог не сматра све грехове подједнако тешким, јер према Његовој процени постоји стање греховности; што се појављује и у човековом схватању, али колико год овај или онај грешни чин изгледао безначајан у очима људским, у Божјим очима ниједан грех није мали. Човеков суд је једностран, несавршен, али Бог процењује све онако како у ствари и јесте. Пијаницу презиру и за њега говоре да ће га тај грех искључити из Неба, док охолост, себичност и похлепност често прођу без икаквог укора. Међутим, ови греси нарочито вређају Бога, јер се супроте доброту Његовог карактера, оној несебичној љубави која оличава праву атмосферу свемира који није пао у грех. Онај који упадне у неки већи грех, можда осећа срамоту, јад и потребу за Христовом благодаћу, али охолост не осећа никакву потребу и тако затвара срце Христу, као и бескрајним благословима које је Он дошао да дарује.

31 Грешни цариник се молио: »Боже! милостив буди мени грешноме« (Лука 18,13), сматрајући себе веома порочним човеком, а у истом светлу посматрали су га и други; он је осећао своју беду и изашао пред Бога носећи терет свога греха и срамоте, молећи га за милост. Његово срце отворило се Божјем Духу да изврши своје милостиво дело и ослободи га силе греха. Фарисејева разметљива, лицемерна

молитва показала је да је његово срце затворено за утицај Светога Духа. Будући да се удалио од Бога, није осећао сопствену укаљаност, која је потпуно одударала од савршенства божанске светости. Није осећао никакву потребу и зато ништа није примио.

Ако увидите своју грешност, немојте чекати да постанете бољи. Колико има оних који сматрају да нису довољно добри да дођу Христу. Сматрате ли да ћете сопственим напорима постати бољи? »Може ли Етиопљанин променити кожу своју или рис шаре своје? Можете ли ви чинити добро научивши се чинити зло?« (Јеремија 13,23) Наша помоћ је само у Богу. Не морамо чекати снажније убеђење, боље прилике, светију природу. Сами ништа не можемо учинити. Ми морамо доћи Христу онакви какви смо.

Међутим, нека се нико не вара мишљу да ће Бог, у својој великој љубави и милости, ипак спасити чак и оне који су одбацили Његову благодат. Само у светлости крста могуће је проценити сву погубност греха. Када људи истичу да је Бог предобар да би одбацио грешника, нека погледају Голготу. За човеково спасење није постојао други начин, јер без ове Жртве људском роду било је немогуће избећи утицај обесвећујуће силе греха и поново успоставити заједницу са светим бићима – немогуће да опет постане судеоник у духовном животу, и то је разлог због кога је Христос узео кривицу непослушних на Себе и патио уместо грешника. Љубав, патње и смрт Божјег Сина – све сведочи о ужасној погубности греха и објављују да нема избављења од деловања његове силе, да нема наде за узвишенији живот, осим у покорности душе Христу.

32

Непокајани понекад оправдају себе тако што говоре о назовихришћанима: »Ја сам исто толико добар као и они. Они у свом понашању не показују више самоодрицања од мене, више трезвености, промишљености. Они исто као и ја воле уживања и задовољства.« Они на тај начин туђе грехе узимају

као оправдање за сопствено занемаривање дужности. Ипак, греси и мане других не оправдавају никога, јер Господ није уздигао грешни људски узор. Узвишени Божји Син дат нам је да нам буде Узор, па сви који се осврћу на рђав живот назовихришћана представљају оне који треба да покажу бољи живот и племенитији пример. Ако имају такво узвишено схватање о томе какав треба да буде хришћанин, зар онда њихов грех није утолико већи? Они знају шта је право, па ипак одбијају да тако чине.

33 Чувајте се оклевања. Немојте одлагати напуштање својих грехова и тражење чистоте срца од Исуса. У томе су хиљаде грешиле на своју вечну штету. Овде нећу дуго говорити о краткоћи и несигурности живота, али ћу истаћи да прети страшна опасност која није довољно схваћена – опасност да одложимо своје покоравање гласу Божјег Светог Духа, који се моли, и изаберемо да живимо у греху; овакво одлагање управо то представља. Попуштањем греху, без обзира колико изгледа незнатан, излажемо се опасности вечног губитка. Оно што не победимо, победиће нас, и тако изазвати нашу пропаст.

Адам и Ева убедили су себе да тако безначајна ситница као што је једење забрањеног плода, не може имати тако страшне последице које је Бог објавио. Међутим, та ситница представљала је прекршај Божјег непроменљивог и светог Закона, а то је одвојило човека од Бога и отворило врата уставама смрти и неизрецивој патњи у овом свету. Са наше Земље, из века у век, уздизали су се, као последица човекове непослушности, непрекидни узвици жалости, а целокупно дело стварања мучи се и болно пати. Небо је осетило последице њихове побуне против Бога. Голгота стоји као споменик узвишеној Жртви која је принесена за окајање престапа божанског Закона. Грех не смемо сматрати неважном ситницом.

Сваки чин прекршаја, свако занемаривање или одбијање Христове милости делује на нас; срце

постаје тврдо, воља се изопачује, ум отупљује, и не само што нас чини мање спремним да се понизимо, већ и мање способним да се повинујемо нежном залагању Божјег Светог Духа.

Многи умирују узнемирену савест мишљу да увек, када то пожелеле, могу да промене рђаво понашање, да могу да се неозбиљно односе према позивима милости, а да се, ипак, често нађу под Његовим утицајем. Сматрају да иако су презрели Дух благодати, а свој утицај пренели на сотонину страну, у тренутку страшне невоље, могу да измене своје понашање. Међутим, то није лако остварити. Животно искуство и васпитање тако су коренито обликовали карактер, да је мало оних који ће тада пожелети да понесу Христов лик.

34

Сву силу Јеванђеља осујетиће на крају само једна рђава црта карактера, једна грешна жеља упорно гајена. Свако грешно попуштање јача противљење Богу. Човек који испољава неверничку дрскост или хладну равнодушност према божанској истини, пожеће жетву онога што је сам посејао. У целој Библији не постоји страшнија опомена против играња злом од речи мудрог човека да ће се грешник »у ужа греха својих заплести«. (Приче 5,22)

Христос је спреман да нас ослободи греха, али Он не жели да присиљава вољу; а ако је упорним преступом сама воља наклоњена злу, а ми не желимо да будемо ослобођени, или не желимо да прихватимо Његову благодат, шта Он онда може да учини? Ми смо својим одлучним одбијањем Његове љубави уништили сами себе. »Ево сад је време најбоље, ево сад је дан спасења.« »Данас ако глас Његов чујете, не будите дрвенастих срца.« (2. Коринћанима 6,2; Јеврејима 3,7.8)

»Човек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце«, на људско срце са његовим опречним осећањима радости и жалости; колебљиво срце које лута, које је место пребивања нечистоте и обмане (1. Самуилова 16,7). Он зна његове побуде, његове праве

намере и циљеве. Приступите Исусу са својом укаљаном душом, таквом каква јесте. Отворите, као и псалмиста, њене одаје оку које све види, и узвикните: »Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје. И види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вечни.« (Псалам 139,23.24)

35

Многи прихватају неку интелектуалну религију, неки облик побожности, иако срце није очишћено. Нека ваша молитва буде: »Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.« (Псалам 51,10) Поштено поступајте према својој души. Будите веома озбиљни, веома истрајни, као да је ваш пролазни живот у опасности. То је важно питање које треба решити између Бога и ваше душе, која ће се тако припремити за вечност. Привидна нада, и ништа више, потврдиће вашу пропаст.

Проучавајте Божју реч са молитвом. Та Реч, у Божјем закону и Христовом животу, износи пред вас велика начела светости, без њих »нико неће видети Господа«. (Јеврејима 12,14) Она вас уверава у грех; она јасно открива пут спасења. Слушајте је као Божји глас који говори вашој души.

Када увиђате грозоту греха, када сагледавате своје стварно стање, немојте се препустити очајању. Христос је дошао да спасе грешнике. Ми не морамо да помиримо Бога са собом, већ – о, чудесна љубави – Бог у Христу »свет помири са собом«. (2. Коринћанима 5,19) Он својом нежном љубављу покушава да задобије срца своје заблуделе деце. Ниједан земаљски родитељ не може да буде толико стрпљив према гресима и погрешкама своје деце, као Бог према онима које жели да спасе. Нико нежније не може да моли преступника. Ниједне људске усне нису упутиле нежније преклињање залуталом, него што је Он то учинио. Сва Његова обећања, Његове опомене, у ствари су само шапат неисказане љубави.

Када сотона прилази да вам каже да сте велики грешник, подигните поглед своје Искупитељу и говорите о Његовим заслугама. Поглед на Његове

36

заслуге, помоћи ће вам. Признајте свој грех, и реци-те непријатељу »да Христос Исус дође на свет да спасе грешнике« (1. Тимотију 1,15) и да можете бити спасени Његовом љубављу која нема премца. Исус је Симону поставио једно питање које се односило на два дужника. Један је свом господару дуговао једну мању своту, а други веома велику суму, али обојици је био опроштен дуг, па је Христос очекивао од Симона да одговори који ће од дужника највише волети свог господара. Симон је одговорио: »Онај коме највише поклони.« (Лука 7,43) Ми смо били велики грешници, али Христос је умро да би нама могло бити опроштено. Заслуге Његове жртве довољне су да за нас буду изнесене Оцу. Они-ма којима је Он највише опростио, највише ће Га волети и најближе стајати Његовом престолу и величати Њега, Његову велику љубав и бескрајну жртву. Када најпотпуније схватимо Божју љубав, онда ћемо најбоље разумети сву порочност греха. Када сагледамо дужину ланца који је спуштен за нас, када тек делимично схватимо бескрајну жртву коју је Христос учинио за нас, тада ће нежност и покајање омекшати срце.

Признање

37

» **К**о крије преступе своје, неће бити срећан; а ко признаје и оставља добиће милост.« (Приче 28,13) Услови за добијање Божје милости једноставни су, праведни и разборити. Господ не захтева од нас да извршимо нешто тешко да бисмо добили опроштење грехова. Није потребно да се отиснемо на дуга и заморна ходочашћа, или извршавамо мучне покорe да бисмо своју душу препоручили небеском Богу, или да бисмо окајали своје грехе; јер онај ко признаје и оставља грех, добиће милост.

Апостол каже: »Исповедајте дакле један другоме грехе, и молите се Богу један за другога, да оздрављате.« (Јаков 5,16) Исповедајте своје грехе Богу, који Једини може да их опрости, и своје погрешке један другоме. Ако сте увредили свог пријатеља или ближњег, морате признати свој грех, а његова је дужност да вам искрено опрости. После тога треба да потражите опроштење од Бога, зато што је брат кога си увредио Божја својина, а ви сте вређајући њега грешили против његовог Творца и От-

купитеља. Случај износимо пред јединог истинитог Посредника, пред нашег Првосвештеника који је »у свачему искушан, као и ми, осим греха« и који »може пострадавати с нашим слабостима« (Јеврејима 4,15), па је у стању да нас очисти од сваке мрље греха.

Они који своје душе нису понизили пред Богом, који нису признали свој грех, нису испунили ни први услов за прихватање. Ако нисмо доживели покајање које треба да учинимо, и ако у искреној понизности душе и скрханог духа, нисмо исповедали своје грехе ужасавајући се своје грешности, ми никада нисмо желели истинско опроштење греха, а ако никада нисмо тражили, никада нећемо ни наћи мир са Богом. Једини разлог због кога нисмо добили опроштење прошлих грехова је у томе што нисмо вољни да понизимо своја срца и повинујемо се условима Речи истине. У вези са овим предметом постоји изричито упутство. Признање греха, било јавно или лично, треба да буде дубоко проживљено и јасно исказано. Од грешника не треба да буде изнуђено. Признање не треба учинити лакомислено и неозбиљно, или га изнудити од оних који нису стекли јасну представу о гнусној природи греха. Признање које је изливано из дна душе, налази свој пут до Бога бескрајне милости. Псалмиста каже: »Господ је близу оних који су скрушена срца и помаже онима који су смерна духа.« (Псалам 34,18)

Истинско признање увек има тачно одређен карактер и исповеда личне грехе. Они могу бити такве природе да их треба изнети само пред Бога; то могу бити и неправде које треба признати појединцима који су због њих претрпели увреду; могу бити јавног карактера, и зато морају бити јавно признати. Међутим, целокупно признање треба да буде јасно и тачно исказано, јер признајете грехе за које носите кривицу.

У Самуилово време Израиљци су се удаљили од Бога. Они су сносили последице греха, јер су изгуби-

39 ли своју веру у Бога, изгубили су познање Његове силе и мудрости којом влада народом, изгубили су поверење у Његову способност да одбрани и посвети своје Дело. Окренули су се од великог Владара свемира и пожелели да буду вођени као што су били вођени народи у чијем су окружењу живели. Пре него што су нашли мир, изразили су ово недвосмислено признање: »Јер додасмо к свим гресима својим зло иштући себи цара.« (1. Самуилова 12,19) Прави грех у који су били убеђени, морали су да признају. Њихова незахвалност притискала им је душу и раздвојила их од Бога.

Бог неће прихватити признање без искреног покајања и промене. У животу треба да постоје одлучне промене; све што вређа Бога треба напустити. Ово ће бити резултат истинске жалости због греха. Посао који морамо да обавимо, јасно је описан: »Умијте се, уклоните злоћу дела својих испред очију мојих, престаните зло чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајте правицу сироти, браните удовицу.« (Исаија 1,16.17) »И врати безбожник залог, и врати што је отео, и стане ходити по уредбама животним не чинећи безакоња, доиста ће бити жив, неће умрети.« (Језекиљ 33,15) Апостол Павле, говорећи о деловању покајања, каже: »Јер, гле, ово само што се по Богу ожалостисте, колико учини старање међу вама? какво правдање, какву неповољност, какав страх, какву жељу, какву ревност, какву освету? У свему показасте да сте чисти у делу.« (2. Коринћанима 7,11)

40 Пошто је грех умртно моралну свест, преступник нема могућности да препозна недостатке свога карактера, нити схвати страхоту зла које је учинио; па ако се не покори сили Светога Духа која доказује кривицу, он остаје делимично слеп за свој грех. Његова признања нису искрена и озбиљна. Сваком признању своје кривице он додаје и правдање, изговарајући се за свој поступак, изјављујући да нису

постојале стварне околности не би учинио ово или оно због чега је постао крив.

Када су Адам и Ева појели забрањени плод, испунило их је осећање стида и страха. Њихова једина мисао била је како да оправдају свој грех и избегну ужасну казну. Кад се Господ распитивао о њиховом греху, Адам је одговорио пребацујући кривицу делом на Бога, а делом на своју животну сапутницу: »Жена коју си удружио са мном, она ми даде с дрвета, те једох.« Жена је пребацила кривицу на змију, рекавши: »Змија ме превари те једох.« (1. Мојсијева 3,12.13) Зашто си начинио змију? Зашто си допустио да дође у Едем? Овим питањима хтела је да оправда свој грех и на такав начин припише Богу одговорност за њихов пад у грех. Дух самооправдања, који има своје порекло у овој неистини, испољио се у свим Адамовим синовима и кћерима. Признања ове врсте нису надахнута божанским Духом и нису прихватљива за Бога. Истинско покајање покренуће човека да сам поднесе своју кривицу, а признање је ослобођено преваре и лицемерства. Он ће као грешни цариник, не подижући очи према небу, узвикнути: »Боже, милостив буди мени грешноме.« Они који тако признају своју кривицу биће оправдани, јер ће се Исус својом крвљу заложити за све душе које се кају.

41

Примери из Божје речи, који уздижу стварно покајање и понизност, откривају дух признања у коме нема изговора за грех нити покушаја самооправдања. Апостол Павле није желео да се брани; он најтамнијим бојама описује свој грех, не покушавајући да умањи своју кривицу, грех. Он каже: »Многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од главара свештеничких, и кад их убијашу, пристајаш на суд. И по свим зборницама мучећи их често, нагоњаш да хуле на Исуса, и одвише мрзећи на њих гоњаш их тја и до туђих градова.« (Дела 26,10.11) Није оклевао да изјави да »Христос Исус

дође на свет да спасе грешнике, од којих сам први ја«. (1. Тимотију 1,15)

Понизно и скрушено срце, промењено правим покајањем, уважава Божју љубав и цену Голготе; и као што син признаје милостивом оцу, тако ће и искрени покајник изнети све грехе пред Бога. Писано је: »Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.« (1. Јованова 1,9)

Посвећење

Божје обећање гласи: »И тражићете Ме и наћи ћете Ме, кад Ме потражите свим срцем својим.« (Јеремија 29,13) 43

Цело срце мора да се преда Богу, или се промена, којом треба да будемо обновљени у Његов лик, никада неће догодити у нама. По природи ми смо се отуђили од Бога. Свети Дух описује наше стање речима као што су ове: »Мртви за преступљења и грехе своје«. »Сва је глава болесна и све срце изнемогло«; »Нема ништа здраво«. Ми смо чврсто ухваћени у сотонину замку »који их је уловио живе за своју вољу«. (Ефесцима 2,1; Исаија 1,5.6; 2. Тимотију 2,26) Бог жели да нас излечи, да нас ослободи. Међутим, пошто то захтева потпуни преображај, обнову целокупне наше природе, ми се потпуно морамо предати Њему.

Борба са самим собом је највећа борба која је икада вођена. Лично предање, предање свега Божјој вољи, покреће борбу; али душа пре него што доживи обнову у светости, мора да се покори Богу.

Божја владавина није заснована на слепој послушности, на неразумном ограничењу, није онаква како би сотона желео да изгледа. Она се обраћа разуму и савести. »Тада дођите ... па ћемо се судити« (Исаија 1,18), Творчев позив упућен је бићима која је створио. Бог не врши притисак на вољу својих створења. Он не може да прихвати страхопоштовање које Му није вољно и разумно указано. Наметнута покорност чини човека аутоматом, јер спречава стварни развој ума и карактера. То није Творчева намера. Он жели да човек, круна Његове стваралачке моћи, достигне највиши могући развој. Он износи пред нас узвишеност благослова до кога жели да нас доведе својом благодаћу. Он нас позива да Му се предамо, да би у нама могао да уобличи своју вољу. Нама преостаје да изаберемо да ли желимо да будемо ослобођени терета робовања греху, да бисмо могли имати удела у славној слободи Божјих синова.

44

Ако желимо да се предамо Богу, морамо се неминовно одрећи свега што нас је раздвојило од Њега. Спаситељ зато и каже: »Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити Мој ученик.« (Лука 14,33) Морамо да се одрекнемо свега што би наше срце одвукло од Бога. Мамон је идол многих. Љубав према новцу, жеља за богатством, представља златни ланац који их везује за сотону. Други друштвени слој обожава славу и световну част. Живот себичне доколице и ослобођености од одговорности идеал је других. Међутим, ропски окови морају се раскинути. Ми не можемо да пола припадамо Богу, а пола свету. Ми нисмо Божја деца ако то нисмо у целости.

Многи изјављују да служе Богу, али се ослањају на сопствене напоре да одрже Његов закон, да обликују прави карактер и обезбеде спасење. Њихова срца нису покренута дубоким доживљајем Христове љубави, али извршавају дужности хришћанског живота, као да је то све што Бог очекује од њих да би задобили Небо. Таква религија нема никакву

вредност. Кад Христос пребива у срцу, душа ће бити толико испуњена Његовом љубављу, радошћу заједништва са Њим, да ће прионути за Њега и у дубоком размишљању о Њему, заборавиће себе. Љубав према Христу постаће темељ понашања. Они који доживљавају покретачку силу Божје љубави, не питају како да са што мање напора испуне Божје захтеве; они не траже најниже мерило, већ стреме савршеној усклађености са вољом свога Искупитеља. У озбиљној жељи напуштају све и испољавају занимање сразмерно вредности циља коме теже. Признавање Христа лишено ове дубоке љубави, само је празна прича, сушта формалност и тешка обавеза.

45

Да ли сматрате да је превелика жртва напусти све за Христа? Поставите себи питање: »Шта је Христос дао за мене?« Божји Син је дао све – живот, и љубав, и патње – за моје спасење. Да ли је могуће да ћемо се ми недостојни тако велике љубави, уздржати да Њему предамо своје срце? Сваког тренутка у свом животу били смо судеоници у благослову Његове благодати, и зато из овог разлога не можемо потпуно да схватимо дубину незнања и беде из којих смо спасени. Можемо ли посматрати Њега кога су проболи наши греси, а ипак бити спремни да пркосно поступимо према Његовој љубави и жртви? Имајући у виду бескрајно понижење Господа славе, хоћемо ли исказати незадовољство зато што једино борбом и личном понизношћу можемо ући у живот?

Питање многих охолих срца гласи: »Зашто је потребно да идем у кајању и понизности пре него што добијем чврсто обећање да ме је Бог прихватио?« Указујем вам на Христа. Био је безгрешан, и више од тога, био је Кнез Неба; али човека ради, постао је грехом за људски род. »И би метнут међу злочинце, и сам носи грехе многих, и за злочинце се моли.« (Исаија 53,12)

46

Међутим, чега се одричемо кад све дамо? Грехом умрљаног срца да га Исус очисти, да га опере сво-

јом крвљу и да га спасе својом неупоредивом љубављу. Ипак, људи сматрају тешким подухватом одрицање од свега! Стидим се када чујем да се о томе говори, постиђена сам када о томе пишем.

Бог не захтева да се одрекнемо нечега што треба да задржимо и што има велику важност за нас. У свему што чини, Он има у виду благостање своје деце. Када би сви они, који нису изабрали Христа, могли да схвате да Он има нешто много боље да им понуди, него што сами желе да понуде себи. Човек наноси највећу штету и неправду својој души, када размишља и делује супротно Божјој вољи. Никакву стварну радост није могуће наћи на путу који је одбацио Он, који зна шта је најбоље и који жели добро својим створењима. Стаза преступа је стаза беде и уништења.

47 Погрешно је гајити мисао да је Бог задовољан, кад види да Његова деца пате. Цело Небо је заинтересовано за човекову срећу. Наш небески Отац ниједном свом створењу не затвара путеве радости. Божански захтеви траже од нас да избегавамо задовољства која ће донети патње и разочарања, која ће нам затворити врата среће и Неба. Искупитељ света прихвата људе онакве какви јесу, са свим њиховим недостацима, несавршенством и слабостима; Он не само што ће их очистити од греха и поклонити спасење својом крвљу, већ ће удовољити чежњи срца свих оних који су сагласни да прихвате Његов јарам, да понесу Његов терет. Његова намера је да пружи мир и одмор свима који по хлеб живота дођу к Њему. Он очекује од нас да извршимо само оне обавезе које ће повести наше кораке према врхунцу среће до кога непослушни никада неће доспети. Истински, радосни живот душе значи имати у срцу Христа, Наду славе.

Многи се питају: »Како треба себе да предам Богу?« Ви желите да Му се предате, али немате моралне снаге, робујете сумњи и вама господаре навике вашег грешног живота. Ваша обећања и одлуке подсећају на клин од врбовог дрвета. Нисте у стању

да господарите својим мислима, својим склоностима, својим осећањима. Сазнање о прекршеним обећањима и неодржаном завету слабе ваше поверење у сопствену искреност, изазива осећање да Бог не може да вас прихвати, али није потребно да очајавате. Оно што је потребно да схватите је стварна моћ воље. То је сила која управља човековом природом, снага одлуке или избора. Све зависи од правилног деловања воље. Бог је људима дао способност избора; на њима остаје да то искористе. Своје срце не можете променити, Богу не можете сами предати осећања срца, али можете *одлучити* да Му служите. Ви Му можете предати своју вољу; Он ће тада деловати у вама да хоћете и чините у складу са Његовом вољом. Ваше целокупно биће, на тај начин, биће стављено под надзор Христовог Духа; ваша осећања усредсређена на Њега, ваше мисли у складу са Њим.

Жеље за добротом и светошћу су исправне уколико напредујете, али ако само на њима застанете, оне неће бити ни од какве користи. Многи ће бити изгубљени, иако су се надали и желели да постану хришћани. Они нису успели да своју вољу потчине Богу. Они сада не **одлучују** да буду хришћани.

Правилним вежбањем воље, у вашем животу може наступити потпуна промена. Покоравајући своју вољу Христу, сједињујете се са силом која је изнад свих поглаварстава и сила. Одозго ћете добити силу да се непоколебљиво држите, и тако трајним предањем Богу, постаћете оспособљени да живите новим животом, управо животом вере.

Вера и прихватање

49 **К**ада Свети Дух оживи вашу савест, успећете доста да сагледате зло греха, његову моћ, његов злочин, његову несрећу, и са ужасавањем гледаћете на њега. Схватићете да вас је грех одвојио од Бога, да сте у ропству силе зла. Што се више борите да се ослободите, више ћете схватати своју беспомоћност. Ваше побуде су нечисте, ваше срце је нечисто. Увидећете да вам је живот био испуњен себичношћу и грехом. Чезнућете за опроштењем, за очишћењем, за ослобођењем. Склад са Богом, сличност са Њим – шта можете учинити да то постигнете?

Вама је потребан мир – опроштај Неба, и мир и љубав у души. Новац то не може да купи; мудрост то не може да постигне; не можете се надати да ћете то обезбедити личним напором. Међутим, Бог вам то нуди као дар »без новаца и без плате«. (Исаија 55,1) Он је ваш само ако хоћете да испружите руку и дохватите га. Господ каже: »Ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег; ако буду црвени као црвац, постаће као вуна.« (Исаија 1,18)

»И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас.«
(Језекиљ 36,26)

Ви сте признали своје грехе, и у срцу их одбацили. Ви сте одлучили да се предате Богу. Сада пођите к Њему и молите Га да опере ваше грехе и подари вам ново срце. Тада верујте да Он то **чини зато што је обећао**. Поруком коју је објавио, док је био на Земљи, Исус је истакао да дар који нам је Бог обећао, морамо да верујемо да ћемо га заиста примити, и он ће постати наш. Исус је лечио људе од њихових болести, када су веровали у Његову моћ; помагао им је у ономе што су могли да виде, и тако им је уливао поверење у Себе за оно што нису могли да виде – водећи их да поверују у Његову моћ да опрашта грехе. Он је то јасно изјавио приликом излечења одузетог човека: **»Али да знате да власт има Син Човечији на земљи опраштати грехе** (тада рече узетоме): Устани, узми одар свој и иди дома.« (Матеј 9,6) Јеванђелиста Јован, говорећи о Христовим чудима такође каже: **»А ова се написаше, да верујете да Исус јест Христос, Син Божји, и да верујући имате живот у име Његово.**« (Јован 20,31)

50

Из једноставног библијског извештаја о Исусовом лечењу болесних, можемо да сазнамо нешто о томе како треба веровати у Њега за опроштење греха. Вратимо се извештају о одузетом у Витезди. Јадни паћеник био је беспомоћан; тридесет и осам година није се служио својим удовима. Ипак, Исус му је наложио: **»Устани, узми одар свој и ходи.**« Овај болестан човек могао је да каже: **»Господе, ако желиш да ме излечиш, послушаћу Твоју реч.**« Међутим, не, он је веровао Христовој речи, веровао је да је излечен, и зато је још једанпут начинио напор; он је **желео** да хода, и заиста је ходао. Он је поступио по Христовој речи и Бог му је дао снаге. Био је излечен.

И ви сте грешници на исти начин. Ви не можете окајати своје прошле грехе; не можете променити своје срце и посветити се. Међутим, Бог је обећао да

51

ће преко Христа све то учинити за вас. Ви **верујете** у то обећање. Ви исповедате своје грехе и предајете се Богу. Ви **желите** да Му служите. Тек када то учините, Бог ће испунити своје обећање – верујете да вам је опроштено и да сте очишћени – Бог испуњава обећање, ви оздрављате, исто као што је и Христос одузетом дао снаге да хода, када је овај човек поверовао да је излечен. То **је** тако ако у то поверујете.

Немојте чекати да **осетите** да сте оздравили, него кажите: »Верујем у то; то је тако не зато што ја то осећам, већ зато што је то Бог обећао.«

Исус каже: »Све што иштете у својој молитви верујте да ћете примити и биће вам.« (Марко 11,24) За ово обећање постоји услов – да се молимо поштујући Божју вољу. Божја воља је да нас очисти од греха, да нас учини својом децом и да нас оспособи да живимо светим животом. Зато се можемо молити за ове благослове и веровати да ћемо их добити и захваљивати Богу што **смо** их примили. Предност је наша да дођемо Исусу и будемо очишћени, да стојимо пред Законом без икакве срамоте или гриже савести. »Никаква, дакле, сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по Духу.« (Римљанима 8,1)

Одсада нисте своји, купљени сте скупо. »Знајући да се пропадљивим сребром и златом не искупиште ... него скупоченом крвљу Христа, као безазлена и пречиста Јагњета.« (1. Петрова 1,18.19) Свети Дух је овим једноставним чином вере у Бога, створио нови живот у вашем срцу. Ви сте као дете рођено у Божјој породици и Он вас воли као што воли свога Сина.

Када сте се предали Исусу, немојте се повући, немојте се удаљити од Њега, већ из дана у дан говорите: »Ја сам Христов; ја сам се предао Њему«, молитe Га да вам да свог Духа и да вас сачува својом благодаћу. Као што сте предањем Богу и веровањем у Њега, постали Његово дете, тако морате и да живите у Њему. Апостол каже: »Како дакле примисте

Христа Исуса Господа онако живите у Њему.« (Колошанима 2,6)

Неки као да сматрају да морају да буду на проveri и морају доказати Господу да су се поправили, пре него што могу да затраже Његов благослов. Међутим, они могу чак и сада да траже благослов од Бога. Они морају да имају Његову благодат, Христов Дух, да отклони њихове слабости, јер никако друкчије неће се одупрети злу. Исус воли да дођемо к Њему управо онакви какви јесмо, грешни, беспомоћни, зависни. Можемо да дођемо са свим својим слабостима, својом неразумношћу, својом грешношћу и, у покајању да се бацимо пред Његове ноге. Врхунац Његове славе наступа кад нас прихвати у загрљај своје љубави, да завије наше ране, да нас очисти од сваке нечистоте.

Хиљаде овде падају, трпе неуспех; они не верују да им Исус лично и појединачно прашта грехе. Они не држе Бога за реч. Предност је свих који прихвате услове да знају да је опроштење сваког греха бесплатно пружено. Не сумњајте у то да се Божја обећања односе на вас. Она су за сваког преступника који се каје. Христос даје снагу и благодат да их анђели који служе предају свакој души која верује. Нико није толико грешан да не може да добије силу, чистоту и праведност у Исусу који је умро за њега. Он чека да свуче са њих њихове хаљине умрљане и оскрнављене грехом и да им обуче белу одећу праведности; Он их позива да живе, а не да умру.

53

Бог не поступа са нама као што грешни људи чине једни другима. Његове мисли су мисли милости, љубави најнежнијег саосећања. Он каже: »Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу, и смиловаћу се на њ, и к Богу нашему, јер прашта много.« »Расућу као облак преступе твоје, и грехе твоје као маглу.« (Исаија 55,7; 44,22)

»Јер ми није мила смрт онога који мре, говори Господ Господ; обратите се, дакле, и будите живи.«

(Језекиљ 18,32) Сотона је спреман да неопажено преотме Божја света и чврста обећања. Он жели да одузме души сваки зрачак наде и сваки трачак светлости, али му то не смете допустити да учини. Немојте слушати кушача, већ реците: »Исус је умро да бих ја живео. Он ме воли и не жели да погинем. Ја имам милостивог небеског Оца; па иако сам злоупотребио Његову љубав, иако сам немилу трошио благослове које ми је дао, устаћу и поћи свом Оцу и рећи Му: 'Оче! сагреших Небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој; прими ме као

54 једног од својих најамника.'« Кратка прича казује како ће заблудели бити прихваћен: »Кад је још подалеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га и целива га.« (Лука 15,18–20)

Међутим, иако нежна и дирљива, ова кратка прича не исказује пунину бескрајне милости небеског Оца. Господ преко свог пророка изјављује: »Љубим те љубављу вечном, **зато ти једнако чиним милост.**« (Јеремија 31,3) Док је грешник био далеко од очеве куће, расипајући свој иметак у страниј земљи, очево срце је чезнуло за њим; свака тежња која у души покреће повратак Богу, представља залагање Духа Светога, који моли, преклиње, привлачи залуталог Очевом срцу љубави.

Имајући пред собом неисцрпна библијска обећања, да ли можете попустити сумњи? Да ли можете да поверујете да када јадни грешник чезне да се врати, чезне за опроштењем грехова, да га Господ строго задржава да у покајању не падне пред Његове ноге? Одбаците такве мисли! Ништа не може да озледи вашу душу тако као неговање таквог схватања о нашем небеском Оцу. Он мрзи грех, али воли грешника и Он је у Христовој личности дао Себе, да сви који желе могу бити спасени и имати вечно блаженство у царству славе. Да ли је снажнији и нежнији израз од овога који је Он одабрао, могао бити примењен да изрази своју љубав према нама? Он изјављује: »Може ли жена заборавити пород свој да

се не смилује на чедо утробе своје? А да би га и заборавила, Ја нећу заборавити тебе.» (Исаија 49,15)

Охрабрите се ви који сумњате и дрхтите; јер Исус живи да посредује за нас. Захвалите Богу који нам је даровао свог љубљеног Сина и молите се да за вас није умро узалуд. Данас вас Дух позива. Дођите целим срцем Исусу и затражите Његов благослов.

Док читате обећања, имајте на уму да су она израз неисказане љубави и сажаљења. Велико срце Бесконеичне Љубави у бескрајном саосећању окреће се према грешнику. »У коме имамо избављење крвљу Његовом, и опроштење греха.« (Ефесцима 1,7) Верујте само да је Бог ваш Помоћник. Он жели да обнови свој морални лик у човеку. Када Му се приближите признањем и кајањем, Он ће се приближити вама милошћу и опроштењем.

Опредељење

57

» **З**ато ако је ко у Христу, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде.« (2. Коринћанима 5,17)

Неко неће бити у стању да утврди тачно време или место, или препозна ланац околности у процесу обраћења, али то не доказује да је необраћен. Христос је рекао Никодиму: »Дух дише где хоће, и глас Његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде; тако је сваки који је рођен од Духа.« (Јован 3,8) Божји Дух је у свом деловању на људско срце налик ветру који је невидљив, али чије се деловање јасно види и осећа. Та сила која обнавља, коју ниједно људско око није у стању да види, ствара нови живот у души; обликује ново биће према Божјем лику. Деловање Духа је тихо и неприметно, али његове последице су видљиве. Ако је срце обновљено Духом Божјим, живот ће доказати ову чињеницу. Ми нисмо у стању да ишта учинимо да бисмо променили своје срце или себе ускладили са Богом; све док немамо поверења у себе или своја добра дела, дотле ће наш живот показивати да ли Божја благодат пребива у нама. У ка-

рактеру, навикама и тежњама видеће се промена. Између онога што смо били, и шта смо сада, постоји јасна и недвосмислена разлика. Карактер се не открива повременим добрим или рђавим делима, већ склоношћу исказаном свакодневним речима и делима.

58

Истина је да и без утицаја Христове обнављајуће силе може да постоји спољашња ваљаност понашања. Љубав према утицају и жеља за поштовањем од стране других, могу допринети уредности живота. Самопоштовање може да нам помогне да избегавамо зло. Себично срце може да изврши великодушна дела. Помоћу којих средстава, треба онда, да одредимо на чијој смо страни?

Коме припада наше срце? Коме припадају наше мисли? О коме волимо да разговарамо? Коме припадају наша најтоплија осећања и наше најбоље снаге? Ако смо Христови, наше мисли биће усмерене Њему, наша најпријатнија размишљања биће посвећена Њему. Све што имамо и јесмо припада Њему. Тада чезнемо да будемо налик на Њега, да дишемо Његовим дахом, да чинимо Његову вољу, и да Му у свему угодимо.

Они који постају нова створења у Исусу Христу, рађаће родове Духа »љубав, радост, мир, трпљење, доброту, милост, веру, кротост, уздржање«. (Галати-ма 5,22.23) Они се више неће прилагођавати својим ранијим уживањима, већ ће вером у Божјег Сина следити Његове стопе, испољавати Његов карактер, и постаће чисти као што је Он чист. Оно што су некад мрзели, сада воле, а оно што су некад волели, сада мрзе. Охоли и они који су се превише истицали, постају кротки и понизна срца. Сујетни и надмени постају озбиљни и ненаметљиви. Пијанице постају трезвени, а разуздани, чисти. Ташти световни обичаји и навике бивају напуштени. Хришћани неће тежити за спољашним украшавањем него »тајноме човеку срца, и једнакости кроткога и тихога духа«. (1. Петрова 3,3.4)

59

Не постоји никакав доказ о правом покајању, ако оно није извршило поправљање. Грешник може бити сигуран да је прешао из смрти у живот, ако обнови завет, врати оно што је незаконито узео, призна своје грехе и воли Бога и своје ближње.

Када као заблудела, грешна бића дођемо Христу и постанемо судеоници и Његовој благодати која прашта, љубав у срцу брзо ће ницати. Сваки терет је лак, јер јарам који Христос ставља није тежак. Дужност постаје уживање, а жртва задовољство. Стаза која је раније изгледала обавијена велом таме, постаје светла под зрацима Сунца правде.

Лепота Христовог карактера видеће се и у Његовим следбеницима. Његово уживање било је у вршењу Божје воље. Љубав према Богу, ревност за Његову славу, била је сила која је управљала животом нашег Спаситеља. Љубав је красила и оплемењивала сва Његова дела. Љубав је од Бога. Непосвећено срце није у стању да је ствара и исказује. Она постоји само у срцу у коме Исус царује. »Да имамо ми љубав к Њему, јер Он најпре показа љубав к нама.« (1. Јованова 4,19) У срцу које је обновљено божанском благодаћу, љубав је начело деловања. Она мења карактер, управља побудама, господари склоностима, покорава непријатељство и оплемењује осећања. Ова љубав, гајена у срцу, освежава живот и свуда око себе шири оплемењујући утицај.

Постоје две заблуде којих Божја деца треба нарочито да се чувају – нарочито она која су управо почела да се уздају у Његову благодат. Прва, о чему смо већ говорили, јесте гледање на лична дела и уздање у све што она могу да допринесу да бисмо се ускладили са Богом. Онај који покушава да постане свет сопственим делима држања Закона, покушава немогуће. Све што човек може да учини без Христа, умрљано је себичношћу и грехом. Једино Христова благодат, путем вере, може нас начинити светима.

Супротна, али не мање опасна заблуда јесте да веровање у Христа ослобађа људе држања Божјег

закона, и пошто само вером постајемо судеоници у Христовој благодати, наша дела немају никакве везе са нашим спасењем.

Међутим, треба запазити да послушност није само спољашња понизност, већ служба љубави. Божји закон је израз Његове стварне природе, он је остварење узвишеног начела љубави, па је у складу са тим и темељ Његове владавине на Небу и на Земљи. Ако су наша срца препорођена према Божјем обличју, ако је божанска љубав усађена у душу, зар онда Божји закон неће бити спроведен у животу? Када је начело љубави усађено у срце, када је човек препорођен према обличју Онога који га је створио, онда је испуњено новозаветно обећање: »Даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховим написаћу их.« (Јеврејима 10,16) Ако је Закон написан у срцу, зар неће обликовати живот? Послушност – служба и покорност у љубави – први је знак сигурног опредељења. Свето писмо каже: »Јер је ово љубав Божја да заповести Његове држимо.« »Који говори: Познајем Га, а заповести Његових не држи, лажа је, и у њему истине нема.« (1. Јованова 5,3; 2,4) Уместо да човека ослободи послушности, вера је та, и само вера, која нас чини судеонцима у Христовој благодати, која нас оспособљава за живот у послушности.

61

Својом послушношћу не стичемо спасење, јер је спасење бесплатан Божји дар који можемо добити вером. Ипак, послушност је род вере. »И знате да се Он јави да грехе наше узме; и греха у Њему нема. Који год у Њему стоји не греши; који год греши не виде Га нити Га позна.« (1. Јованова 3,5.6) У овоме се налази прави испит. Ако останемо у Христу, ако Божја љубав пребива у нама, наша осећања, наше мисли, наши циљеви, наша дела биће у складу са Божјом вољом која је изражена у правилима Његовог светог Закона. »Дечице! нико да вас не вара: који правду твори праведник је, као и Он што је праведан.« (1. Јованова 3,7) Правда, праведност, јасно

је дефинисана као правило Божјег Закона, који је изражен у десет правила датих на Синају.

Та назови вера у Христа која тврди да ослобађа људе обавезе послушности према Богу, није вера већ дрскост. »Јер сте благодаћу спасени; кроз веру.« Али, »вера ако нема дела, мртва је по себи«. (Ефе-сцима 2,8; Јаков 2,17) Исус је, пре него што је дошао на Земљу, овако рекао о себи: »Хоћу чинити вољу Твоју, Боже мој, и закон је Твој мени у срцу.« (Пса-лам 40,8) Непосредно пре свог вазнесења на Небо, изјавио је: »Ја одржах заповести Оца својега и оста-јем у љубави Његовој.« (Јован 15,10) Свето писмо истиче: »По том разумемо да Га познасмо, ако запо-вести Његове држимо ... Који говори да у Њему стоји, тај треба тако да ходи као што је Он ходио.« (1. Јованова 2,3–6) »Јер Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо Његовим трагом.« 1. Петрова 2,21)

62

Услов за вечни живот и сада је исти као што је увек био, управо оно што је био у Рају пре пада наших прародитеља у грех – савршена послушност Божјем закону, савршена праведност. Срећа целог свемира била би угрожена да је вечни живот могао бити добијен под неким другим условом. Греху би тада био отворен пут, да заједно са читавом поворком невоље и несреће, постане бесмртан.

Адаму је пре пада у грех било могуће да послушношћу Божјем закону уобличи праведан карактер. Међутим, он је пропустио да то учини, па је због његовог греха наша природа пала, а ми сами не можемо себе начинити праведнима. Ми не можемо савршено да послушамо свети Закон, јер смо грешни и лишени светости. Ми немамо сопствену праведност којом бисмо удовољили захтевима Божјег закона. Међутим, Христос је изградио пут спасења за нас. Живео је на Земљи суочен са искушењима са каквима се ми никад нисмо срели. Живео је безгрешним животом. Умро је за нас, а сада нам нуди да преузме наше грехе и поклони нам

своју праведност. Ако Му се предамо и прихватимо Га за свог Спаситеља, тада, без обзира на грешност свог живота, Његовом заслугом, бићемо сматрани праведнима. Христов карактер стоји уместо нашег карактера и пред Богом смо прихваћени као да никада нисмо грешили.

И више од тога. Христос мења срце. Он у нашем срцу пребива вером. Ми вером и непрекидним покоравањем своје воље Њему треба да одржавамо ову везу са Христом, и све док овако чинимо, Он ће деловати у нама да хоћемо и чинимо оно што је Њему угодно. На тај начин можемо рећи: »А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, којему омилех, и предаде себе за мене.« (Галатима 2,20) И Христос је тако рекао својим ученицима: »Јер ви нећете говорити, него Дух оца нашега говориће из вас.« (Матеј 10,20) Тада ћемо са Христом који делује у нама испољавати исти дух и чинити иста добра дела, дела праведности, послушности.

63

Тако, у себи немамо ништа чиме бисмо се хвалили. Немамо никакав темељ за уздизање самога себе. Једини ослонац наше наде налази се у Христовој праведности која нам се урачунава и у томе што је остварујемо Његовим Духом који делује у нама и кроз нас.

Када говоримо о вери, појављује се разлика коју треба имати на уму. Постоји један облик веровања који се потпуно разликује од вере. Постојање Бога и силе Божје, истинитост Његове речи представљају чињенице, које чак ни сотона и његова војска не могу да порекну у срцу. Библија каже да »ђаволи верују и дрхћу« (Јаков 2,19), али то није вера. Тамо где не постоји само веровање у Божју реч, него и потчињавање Његовој вољи; где се срце предало Њему, осећања одлучила за Њега, ту постоји вера – вера која преко љубави делује и чисти душу. Оваквом вером срце се обнавља у Божје обличје. Срце које се у свом непрепорођеном стању није покоравало Божјем закону, нити то стварно може, сада је усхи-

ћено Његовим светим заповестима, и заједно са псалмистом кличе: »Како љубим закон Твој! Вас дан мислим о њему.« (Псалам 119,97) Праведност
 64 Закона извршила се у онима који »не ходе по телу него по Духу«. (Римљанима 8,1)

Постоје и такви који су упознали Христову љубав која прашта и који стварно желе да буду Божја деца, али су свесни да им карактер није савршен, живот пун престопа, и зато су спремни да посумњају да је њихово срце заиста препорођено деловањем Духа Светога. Таквима бих рекла: Немојте устукнути у незнању. Често морамо да погнемо своју главу и плачемо код Исусових ногу због својих недостатака и грешака, али не треба да се обесхрабримо. Чак и кад нас непријатељ савлада, нисмо одбачени, напуштени или одгурнути од Бога. Не, Христос се налази са десне стране Богу, који се такође заузима за нас. Љубљени апостол Јован истиче: »Ово вам пишем да не грешите; и ако ко сагреши, имамо Заступника код Оца, Исуса Христа праведника.« (1. Јованова 2,1) Немојте заборавити на Исусове речи: »Јер сам Отац има љубав к вама.« (Јован 16,27) Он жели да нас врати Себи и уочи своју чистоту и светост која се огледа у нама. Само ако желимо да се покоримо Њему, Онај који је започео своје добро дело у нама, наставиће га до Доласка Исуса Христа. Молимо се ревносније, верујмо потпуније. Када изгубимо поверење у сопствену снагу, поуздајмо се у силу свога Откупитеља, па ћемо славити Њега, који је лек за наше душевно стање.

Што ближе прилазимо Исусу, то ћемо све грешнији изгледати у сопственим очима; јер ће нам вид постати бистрији, а сопствено несавршенство сагледаћемо у широкој и јасној супротности према Његовој савршеној природи. То је доказ да су сотонине преваре изгубиле своју моћ, да нас је покренуо
 65 оживљавајући утицај Божјег Духа.

Никаква дубоко укоренења љубав према Исусу не може да пребива у срцу које не схвата своју гре-

шност. Душа препорођена Христовом благодаћу, обожаваће Његов божански карактер, али ако не видимо сопствену моралну порочност, онда је то очигледни доказ да још нисмо сагледали Христову лепоту и савршенство.

Што се мање будемо трудили да ценимо себе, то ћемо више настојати да ценимо бескрајну чистоту и лепоту свога Спаситеља. Поглед на личну грешност води нас к Њему, који може да опрости, па када душа схватајући своју беспомоћност сеже Исусу, Он ће се открити у својој сили. Што нас осећање потребе више води к Њему и Божјој речи, утолико ћемо имати узвишеније мишљење о Његовом карактеру и потпуније одражавати Његов лик.

Растење у Христу

67 **О** промени срца којом постајемо Божја деца у Библији се говори као о рођењу. Поред тога, она се упоређује са клијањем доброг семена које је посејао домаћин. На сличан начин, они који су управо обраћени Христу су »новорођена деца« која треба да »узрасту« до висине раста људи у Христу Исусу (1. Петрова 2,2; Ефесцима 4,15). Или, као добро семе које је посејано у пољу, треба да узрасту и донесу род. Исаија каже да они треба да се назову »храстови правде, сад Господњи за славу Његову«. (Исаија 61,3) Тако су из живота у природи узимани сликовити прикази да нам помогну да боље разумемо скривене истине духовног живота.

Сва човекова мудрост и знање не могу дати живот ни најмањем делићу природе. Биљке и животиње могу да живе само животом који им је дао Бог. Тако, само животом од Бога рађа се у људском срцу духовни живот. Ако се човек одозго »наново не роди«, не може постати судеоник у животу који је Христос дошао да да (Јован 3,3).

Као што је са животом, тако је и са растењем. Бог је тај који чини да се пупољак расцвета, а цвет донесе плод. Његовом силом семе се развија, »најпре донесе траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу«. (Марко 4,28) Пророк Осија каже говорећи о Израиљу »процветаће као љиљан«. »Рађаће као жито и цветаће као винова лоза.« (Осија 14,5.7) Исус нам слично налаже: »Погледајте љиљане како расту.« (Лука 12,27) Биљке и цвеће не расту сопственим трудом, бригом или напором, већ примањем онога чиме их Бог снабдева да послужи њиховом животу. Дете није у стању да сопственом бригом или силом дода мало своје расту. Ни ви својом бригом или напором не можете више да обезбедите духовни раст. Биљка и дете расту примајући из окружења оно што служи њиховом животу – ваздух, сунчеву светлост и храну. Оно што ови дарови природе значе животињи и биљки, то је Христос онима који се уздају у Њега. Он је њихово »видело вечно«, »сунце и штит«. (Исаија 60,19; Псалам 84,11) Он ће бити као »роса Израиљу«, »сићи ће као дажд на покошену ливаду«. (Осија 14,5; Псалам 72,6) Он је жива вода »хлеб Божји ... који силази с Неба и даје живот свету«. (Јован 6,33)

68

У неупоредивом дару, свом Сину, Бог је цео свет окружио атмосфером благодати, која је исто толико стварна колико и ваздух који кружи око Земљине кугле. Сви који одлуче да удахну ову животодавну атмосферу, живеће и израсти у стас људи у Христу Исусу.

Као што се цвет окреће Сунцу, да сјајни зраци допринесу усавршавању његове лепоте и склада, тако и ми треба да се окренемо Сунцу правде, да нас обасја небеска светлост, да се наш карактер тако развије да постане налик Христовом.

Исус исто учи када каже: »Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не може родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете ... јер без мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,4.5)

69

Да бисте могли живети светим животом, ви исто толико зависите од Христа колико и лоза од чокота да би могла да расте и донесе плод. Без Њега за нас нема живота. Ви немате силе да се одупрете искушењу или да растете у благодати и светости. Напредоваћете ако се чврсто држите Њега. Црпећи свој живот од Њега, нећете увенути нити остати без рода. Бићете као дрво усађено крај потока.

Многи гаје мисао да сами морају да изврше неки део посла. Они су се поуздали у Христа за опроштење грехова, али сада сопственим напорима желе да живе без мане. Међутим, сваки такав напор мора да пропадне. Исус каже: »Јер без Мене не можете чинити ништа.« Наш раст у благодати, наша радост, наша корисност – све зависи од нашег јединства са Христом. Само у заједништву са Њим, свакодневно, сваког тренутка – пребивањем у Њему можемо да растемо у благодати. Он није само Творац, него и Свршитељ наше вере. Христос је у свако доба Први и Последњи. Он треба да буде са нама не само на почетку и крају нашег пута, већ на сваком кораку на том путу. Давид каже: »Свагда видим пред собом Господа; Он ми је с десне стране да не посрнем.« (Псалам 16,8)

Да ли питате: »Како да останем у Христу?« На исти начин како сте Га у почетку примили. »Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа онако живите у Њему.« »А праведник живеће од вере.« (Колошанима 2,6; Јеврејима 10,38) Ви сте себе предали Богу, да budete сасвим Његови; да Му служите и будете Му послушни и прихватили сте Христа за свога Спаситеља. Ви сами нисте могли да окајете своје грехе или да измените своје срце; али када сте се предали Богу, ви верујете да је Он, Христа ради, све то учинио за вас. **Вером** сте постали Христови, и вером треба да одрастете у Њему – давањем и примањем. Ви треба све да **дате** – своје срце, своју вољу, своју службу, да дате себе Њему у послушности свим Његовим захтевима; а морате да **примите**

све – Христа, пунину свих благослова, да пребива у вашем срцу, да буде ваша Сила, ваша Праведност, ваш стални Помоћник – да вам да снагу да послушате.

Посветите ујутро себе Богу; нека то буде ваш најважнији посао. Нека ваша молитва буде: »Узми ме, Господе, да потпуно будем Твој. Све своје планове стављам пред Твоје ноге. Употреби ме данас у Твојој служби. Остани са мном и нека сав мој посао буде извршен у Теби.« То свакога дана треба да буде најважније. Сваког јутра посветите себе за тај дан Богу. Предајте све своје планове Њему да буду извршени или напуштени, онако како Његово провиђење одреди. На тај начин, из дана у дан, можете свој живот предавати у Божје руке, па ће тако ваш живот све више и више бити уобличен према Христовом животу.

Живот у Христу је живот мира. Можда у њему неће бити никаквог усхићења, али ће постојати стално спокојно поуздање. Ваша нада није у вама самима, већ у Христу. Ваша слабост здружена је са Његовом силом, ваше незнање са Његовом мудрошћу, ваша несигурност са Његовом постојаном снагом. Ви не треба да посматрате себе, не треба да дозволите уму да се задржи на властитој личности, већ да гледа на Христа. Нека се ум бави Његовом љубави, лепотом и савршенством Његовог карактера. Христос у самоодрицању, Христос у својој понизности, Христос у својој чистоти, Христос у својој неупоредивој љубави – то је предмет за размишљање душе. Својом љубављу према Њему бићете, угледањем на Њега и потпуним ослањањем на Њега, преображени у Његов лик.

Исус каже: »Останите у мени.« Ове речи саопштавају мисао о одмору, сигурности, поверењу. Он још једанпут позива: »Ходите к мени ... и Ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28) Псалмиста изражава мисао следећим речима: »Ослони се на Господа и чекај га.« А Исаија уверава: »У миру и уздању биће

сила ваша.« (Псалам 37,7; Исаија 30,15) Овај одмор не налази се у нераду; јер је у Спаситељевом позиву обећање о одмору повезано са позивом на рад. »Узмите јарам мој на себе ... и наћи ћете покој.« (Матеј 11,29) Срце које се најпотпуније одмара у Христу, биће најозбиљније и најмарљивије у раду за Њега.

Када се ум бави сопственом личношћу, удаљава се од Христа, Извора силе и живота. Отуда и сотона улаже сталан напор да скрене пажњу са Спаситеља и тако осујети јединство и заједницу душе са Христом. Световна задовољства, животне бриге и невоље, жалости и погрешке других или ваше личне грешке и несавршенство – сотона са неком од ових или са свима жели да одврати ум. Немојте дозволити да вас заведу његова лукавства. Многе који су стварно савесни и желе да живе за Бога, он често наводи да се баве сопственим гресима и слабостима, и тако одвајајући их од Христа, очекује да извојује победу. Себе не треба да начинимо средиштем и препустимо се стрепњи и страху да ли ћемо бити спасени. Све ово одвраћа душу од Извора наше снаге. Поверите Богу старање о својој души и уздајте се у Њега. Разговарајте и размишљајте о Исусу. Нека ваша личност нестане у Њему. Одбаците сваку сумњу; одагнајте из свог ума своје страхове. Кажите са апостолом Павлом: »А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у телу, живим вером сина Божјега, којему омилех, и предаде Себе за мене.« (Галатима 2,20) Ослоните се на Бога. Он је у стању да сачува све што сте Му предали. Он ће учинити да будете више него победник у Ономе који вас је волео, ако се препустите у Његове руке.

Христос је узимајући на себе човекову природу повезао људски род са Собом везом љубави, коју никаква сила, осим самога човека, никад не може прекинути. Сотона ће увек постављати мамце, подстичући нас да прекинемо ову везу – да одлучимо да се одвојимо од Христа. Овде треба бити опрезан, бори-

ти се, молити се да нас ништа не заведе да **изаберемо** другог господара, јер увек имамо слободу да то учинимо. Међутим, наше очи треба да буду приковане за Христа, и Он ће нас сачувати. Гледањем на Христа постајемо безбедни. Ништа нас не може истргнути из Његове руке. Непрекидним посматрањем Њега, »преображавамо се у то исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа«. (2. Коринћанима 3,18)

Тако су и први ученици постали слични омиљеном Спаситељу. Када су ученици чули Исусове речи, осетили су потребу за Њим. Они су Га тражили, нашли и следили. Били су са Њим у кући, за столом, у клети, у пољу. Били су са Њим као ђаци са учитељем, свакодневно примајући поуке са Његових усана о светој истини. Гледали су Га као што слуге гледају господара, очекујући своју дужност. Ти ученици били су људи »смртни као и ми«. (Јаков 5,17) Морали су да воде исте борбе са грехом. Иста благодат била им је потребна да би могли да живе светим животом.

73

Чак и Јован, љубљени ученик, који је најпотпуније испољавао сличност са Спаситељем, по својој природи није поседовао ту лепоту карактера. Не само да је био самопоуздан и честољубив, већ и плаховит, неспреман да подноси увреде. Међутим, кад му је карактер Божанскога био откривен, увидео је своје недостатке и то сазнање учинило га је понизним. Снага и стрпљење, моћ и нежност, достојанственост и понизност које је запажао у свакодневном животу Божјег Сина, испуњавали су његову душу дивљењем и љубављу. Срце га је, из дана у дан, привлачило Христу, док у љубави према свом Учитељу није изгубио себе из вида. Његова гневљива и честољубива нарав покорила се Христовој преображавајућој сили. Утицај Светога Духа који препорађа, обновио је његово срце. Моћ Христове љубави извршила је овај преображај карактера. То је поуздан исход заједнице са Исусом. Када Христос пребива у срцу, цела лична природа се мења. Хри-

стов Дух, Његова љубав, омекшава срце, ублажава душу и уздиже мисли и жеље небеском Оцу.

74 Када се Христос вазнео на Небо, код Његових следбеника још увек је постојало осећање о Његовој присутности. Било је то лично присуство, пуно љубави и светлости. Исус Спаситељ је ишао, причао и молио се са њима, изговарао речи наде и утехе њиховим срцима, и док је порука мира још била на Његовим уснама, био је узет од њих на Небо, а када Га је облак анђела прихватио, звук Његовог гласа вратио се к њима. »И ево Ја сам с вама у све дане, до свршетка века.« (Матеј 28,20) Он се у људском облику вазнео на Небо. Они су знали да се налази пред Божјим престолом и да је још увек њихов Пријатељ и Спаситељ, да се Његово саосећање није изменило; да се још увек поистовећује са људским родом који пати. Он пред Бога износи заслуге своје скупоцене крви, показујући своје рањене руке и ноге, као подсећање на цену коју је платио за оне које је откупио. Знали су да се Он вазнео на Небо да им припреми станове, као и да ће опет доћи и повести их са собом.

Када су се после вазнесења нашли на окупу, жарко су желели да у Исусово име изнесу своје молбе Оцу. У светом страхопоштовању приклонили су се у молитви, понављајући чврсто обећање: »Што год узиштете у Оца у име Моје, даће вам. Досле не искасте ништа у име Моје, иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена.« (Јован 16,23.24) Све више и више пружали су руке вере са поузданим уверењем: »Христос Исус који умре, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли за нас.« (Римљанима 8,34) Педесетница им је потврдила појаву
75 Утешитеља, о коме је Исус рекао да ће Он »у вама бити«. Он је даље рекао: »Боље је за вас да Ја идем; јер ако Ја не идем, Утешитељ неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу Га к вама.« (Јован 14,17; 16,7) Христос је преко Духа требало убудуће непрекидно да пребива у срцу своје деце. Њихово јединство са

Њим постало је тако присније него када је лично био са Њима. Видело, љубав и сила Христа, који је пребивао у њима, зрачили су из њих, тако да људи који су их посматрали, »дивљаху се, а знадијаху их да бежаху са Исусом«. (Дела 4,13)

Све што је Исус био ученицима, то жели да и данас буде својој деци, јер је у последњој молитви, окружен малом групом, рекао: »Не молим пак само за њих, него и за оне који Ме узверују њихове речи ради.« (Јован 17,20)

Исус се молио за нас и тражио да будемо једно с Њим, онако како је Он једно са Оцем. Какво је то јединство! Спаситељ је о себи рекао: »Син не може ништа чинити сам од себе«; »Отац који стоји у Мени, Он твори дела.« (Јован 5,19; 14,10) Ако пребива у нашем срцу, Христос ће деловати у нама »да хоћемо и учинимо као што Му је угодно«. (Филибљанима 2,13) Тада ћемо деловати као што је Он деловао; испољаваћемо исти дух. На тај начин, у љубави према Њему и пребивајући у Њему, ми ћемо »узрости у ономе који је глава, Христос«. (Ефесцима 4,15)

ЖИВОТ И РАД

77 **Б**ог је Исходиште живота, светлости и радости у васиони. Налик зрацима сунчеве светлости, налик воденим струјама које се силовито шире из снажног врела, благослови се од Њега преливају на Његова створења. Кад у срцима људи станује живот од Бога, он ће се у љубави и благослову изливати на друге.

Радост нашег Спаситеља била је у подизању и откупљењу грешног људског рода. Свој живот због тога није сматрао драгоценим, већ је поднео крст, презир и срамоту. Тако су и анђели стално запослени радећи за срећу других. У томе је њихова радост. Посао безгрешних анђела је оно што саможива срца сматрају понижавајућом службом онима који су јадни и у сваком погледу нижи по карактеру и по друштвеном положају. Дух који прожима Небо и представља суштину његовог блаженства јесте дух самопожртвовне љубави. То је дух који ће имати Христови следбеници, дело које ће они обавити.

Када је Христова љубав затворена у срцу, она се, као ни пријатан мирис, не може сакрити. Сви са ко-

јима долазимо у додир, осетиће њен свети утицај. Христов дух у срцу налик је врелу у пустињи, које тече да освежи све и чини да они, који су готово на самрти, постану жељни воде живота.

Љубав према Исусу испољиће се у чежњи за радом онако како је Он радио на благослову и уздизању људског рода. Она усмерава љубави, нежности, саосећању према свим створењима о којима се стара наш небески Отац.

78

Спаситељев живот на Земљи није био живот удобности и посвећености себи, јер је сталним, озбиљним, неуморним напором радио на спасавању изгубљеног људског рода. Од јасала до Голготе, следио је пут самоодрицања, и није тежио да буде ослобођен тешког задатка, мучног путовања и исцрпљујућег старања и рада. Он је рекао: »Син Човечији није дошао да Му служе, него да служи и да душу своју у откуп за многе.« (Матеј 20,28) То је био једини узвишени циљ Његовог живота. Све остало било је споредно и подређено. Спровођење Божје воље и окончање Његовог посла, било је Његово јело и пиће. У Његовом послу лична корист и лично ја нису имали никаквог удела.

Тако ће и они који су постали судеоници у Христовој благодати бити спремни да поднесу сваку жртву, да би сви други за које је Он умро, могли имати удела у небеском дару. Они ће учинити све што могу да свет учине бољим за њихов боравак у њему. Овај дух је узвишени изданак стварно обрађене душе. У срцу онога који је тек дошао Христу, рађа се жеља да другима обзнани каквог је пријатеља нашао у Исусу; спасавајућа и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу. Ако смо обучени у Христову праведност и испуњени радошћу Његовог Духа, који пребива у нама, нећемо моћи да будемо мирни. Ако смо искусили и доживели да је Бог добар, имаћемо шта да кажемо. Слично Филипу, када је нашао Спаситеља, и ми ћемо позивати друге да дођу к Њему. Тежићемо да им

79 представимо Христову привлачност и неоткривену стварност будућег света. У нама ће постојати силна чежња да следимо стазу коју је Исус утабао. Развиће се озбиљна жеља да они који нас окружују упознају »Јагње Божје које узео на се грехе света«. (Јован 1,29)

Напор да донесемо благослов другима, биће благослов који ће се показати на нама самима. То је била Божја намера када нас је позвао да прихватимо удео у спровођењу плана спасења. Он је људима дао предност да постану судеоници у божанској природи, а када на њих дође ред, да шире благослове својим ближњима. То је најузвишенија почаст, највећа радост коју Бог може да подари људима. Они који на овај начин постану учесници у делима љубави, пришли су најближе свом Творцу.

Бог је небеским анђелима могао да повери поруку Јеванђеља и сав посао службе из љубави. Могао је да употреби и друга средства за постизање овог циља. Ипак, у својој бескрајној љубави, одлучио је да нас учини својим сарадницима заједно са Христом и анђелима, да бисмо поделили благослове, радост, духовно уздизање који произлазе из ове несебичне службе.

Ми ћемо постати једно са Христом кроз заједницу Његових мука. Сваки чин самопожртвовања за добро других јача дух добротинства у срцу дародавца и присније га сједињује са Откупитељем света, који »богат будући, вас ради осиромаша, да се ви Његовим сиромаштвом обогатите«. (2. Коринћанима 8,9) Само на овај начин испуњавамо божански циљ

80 нашег стварања – да нам живот постане благослов.

Ако почнете да радите као што је Христос одредио да Његови ученици треба да раде, и ако водите душе Њему, осетићете потребу за дубљим искуством и већим сазнањем божанских истина и постаћете гладни и жедни правде. Ви ћете у молитви разговарати са Богом, ваша вера ће се учврстити, а ваша душа великим гутљајима пити са извора спасења. Суочавање са противљењем и искушењима повешће

вас Библији и молитви. Ви ћете расти у благодати и познавању Христа, и развићете богато искуство.

Дух несебичног рада за друге даје дубину, постојаност и Христову лепоту карактера и доноси мир и срећу ономе који га поседује. Тежње су узвишене. Нема простора за немарност и себичност. Они који овако развијају хришћанске врлине, израшће и ојачаће у раду за Бога. Они ће имати јасно духовно запажање, постојану и све већу веру, и већу силу у молитви. Дух Божји који делује на њихов дух, ствара свети склад у души као одговор на божански додир. Они који се овако посвећују несебичним напорима за добро других, најсигурније изграђују своје лично спасење.

Једини начин за напредовање у благодати огледа се у несебичном обављању посла који нам је Христос оставио – да према својим способностима, учествујемо у помагању и усређивању оних којима је потребна помоћ коју можемо да им пружимо. Снага проистиче из вежбања; активност је једини услов живота. Они који се труде да воде хришћански живот тако што пасивно прихватају благослове који долазе посредством благодати, а да ништа не чине за Христа, једноставно покушавају да живе тако да могу да једу, а да не раде. У духовном као и у физичком свету, ово увек доноси изопаченост и пропадање. Човек који не жели да вежба своје удове, брзо губи моћ да их користи. Тако и хришћанин који не вежба своју од Бога дату снагу, не само што неће расти у Христу, већ ће изгубити снагу коју поседује.

Христова црква је средство, које је Бог одредио за спасавање људи. Њен задатак је да носи Јеванђеље свету. Та обавеза почива на свим хришћанима. Свако, у оквиру свог талента и прилика, треба да изврши Спаситељев налог. Христова љубав која нам је откривена, чини нас дужницима свима онима који Га не познају. Бог није само нама дао светлост, већ нам је дао да је пренесемо и њима.

Кад би Христови следбеници били свесни своје дужности, у незнабожачким земљама биле би хиљаде тамо где је данас само један који објављује Јеванђеље. Они који не могу лично суделовати у том послу подупирали би га својим средствима, наклоношћу и молитвама. У хришћанским земљама тада би било много више озбиљног рада за душе.

Није потребно да идемо у незнабожачке земље, или чак да напустимо уски круг дома, ако у њему имамо дужност у раду за Христа. То можемо да урадимо у кругу свога дома, у цркви, међу онима са којима се дружимо и са којима имамо пословне везе.

82 Већи део Спаситељевог живота на Земљи протекао је у стрпљивом раду у дрводељској радионици у Назарету. Анђели који служе пратили су Господара живота, док је непознат и неуважаван, упоредо ходао са сељацима и радницима. Он је исто тако верно испуњавао свој задатак, док је радио у свом скромном занату, као и онда када је лечио болесне, или ходао по узбурканим таласима које је подизала бура на Галилејском језеру. Са Исусом можемо да ходамо и радимо у најскромнијим дужностима и најнижем положају у животу.

Апостол каже: »Сваки, браћо, у чему је ко позван у ономе нека остане пред Господом.« (1. Коринћанима 7,24) Послован човек може да води свој посао тако да својом верношћу прославља свога Учитеља. Ако је прави Христов следбеник, он ће своју веру спроводити у свему што ради и открити људима Христов дух. Механичар може да буде вредан и веран представник Онога који је у галилејским брдима тешко обављао скромно животно занимање. Свако ко носи Христово име треба да ради тако да други, видећи његова добра дела, прослављају свога Спаситеља и Искупитеља.

Многи се правдају да нису у стању да принесу своје дарове у служби Христу, зато што други имају извршније дарове и предности. Преовладало је мишљење да само они који су нарочито талентовани,

треба да посвете своје способности у служби Богу. Многи су тако изградили схватање да су таленти даровани само некој омиљеној групи, док су искључени сви остали који нису позвани да учествују у Христовим напорима или наградама. Међутим, у краткој причи све то није тако постављено. Када је позвао своје слуге, домаћин је сваком човеку дао **Његов** посао.

Приврженим духом можемо да обављамо»као Господу« (Колошанима 3,23) најскромније дужности у животу. Ако Божја љубав пребива у срцу, она ће се испољити и у животу. Христов миомирис ће нас окружавати, па ће наш живот уздићи и усрећити друге.

83

Не треба да чекате нарочите прилике или да очекујете изванредне способности, пре него што кренете да радите за Бога. Не треба да мислите о томе шта ће свет мислити о вама. Ако је ваш свакодневни живот сведочанство о чистоти и искрености ваше вере, а други су убеђени да желите да им учините добро, ваши напори неће бити потпуно изгубљени.

Најскромнији и најсиромашнији Исусови ученици могу бити благослов другима. Они можда неће схватити да чине неко нарочито добро, али својим утицајем кога нису свесни, покренуће таласе благослова, који ће се проширити и продубити, а за благословене резултате можда никада неће ни сазнати до дана коначне награде. Они не сматрају, нити су свесни да чине нешто велико. Од њих се не тражи да успех пропрате мучном стрепњом. Они треба само тихо да иду напред, верно вршећи посао који је одредило Божје провиђење, и тада њихов живот неће бити узалудан. Њихове душе све ће се више развијати, постајати сличне Исусу; они су у овом животу Божји сарадници, који су тако постали способни за узвишенији посао и непомућену радост у будућем животу.

Познавање Бога

85 **Б**ог тежи да нам се на много начина објави и уведе нас у заједницу са Собом. Природа непрекидно говори нашим чулима. Отворено срце биће гануто Божјом љубављу и славом откривеном у делима Његових руку. Ухо које послушкује може да чује и схвати Божје поруке преко дела која постоје у природи. Зелена поља, поносито дрвеће, пупољци и цвеће, облак који језди преко неба, киша, поток који жубори, величанственост неба говоре нашем срцу и позивају нас да упознамо Онога који је све то створио.

Наш Спаситељ је повезао своје драгоцене поуке са делима из природе. Дрвеће, птице, цвеће у долинама, брда, језера и дивотно небо, као и збивања и прилике у свакодневном животу – све то било је повезано речима истине, да бисмо се чешће могли сећати Његових поука, чак и усред заузетости бригада у човековом мукотрпном животу.

Бог жели да Његова деца поштују Његова дела и наслађују се једноставном, тихом лепотом, којом је украсио наш дом на Земљи. Он воли лепо, а више од спољашње привлачности, воли лепоту

карактера; Он воли да гајимо чистоту и једноставност, неупадљиву драж цвећа.

Кад бисмо само ослушнули, Божја дела стварања пренела би нам драгоцене поуке о послушности и поверењу. Од звезда које необележеним путањама кроз васиону, вековима следе своје утврђене стазе, па све до најситнијег атома, дела из природе послушна су Творчевој вољи. Бог, опет, води бригу и одржава све што је створио. Он који одржава безбројне светове широм тог бескраја, истовремено брине о потребама малог сивог врапца, који неустрашиво пева своју скромну песму. Када људи одлазе на свој свакодневни посао, као и када се моле; када ноћу одлазе на починак, када ујутру устају; када богаташ пирује у свом дворцу, или када сиромах окупуља своју децу око оскудне трпезе, небески Отац свакога од њих милостиво посматра. Ниједна проливена суза пред Богом није остала непримећена. Ниједан осмех није остао незабележен.

86

Ако бисмо чврсто веровали у ово, нестале би све непотребне бојазни. Наш живот не би био толико испуњен разочарањима, као сада, јер би све бриге, без обзира велике или мале, биле препуштене Божјој руци који није збуњен њиховим мноштвом или опхрван њиховом тежином. Ми бисмо тада уживали у душевном миру који је многим дуго био непознат.

Док ваша чула уживају у привлачној љупкости Земље, размишљајте о будућем животу, који никада неће доживети погубни ударац греха и смрти; тамо где преко лица природе никада више неће проћи сенка проклетства. Нека ваша машта замисли дом спасених, али не заборавите да ће бити много славнији него што га може осликати ваше најживље маштање. У разним Божјим даровима који постоје у природи, ипак можемо уочити само најнејаснији одсјај Његове славе. Стоји написано: »Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који Га љубе.« (1. Коринћанима 2,9)

87

Песник и природњак могу много да кажу о природи, али хришћанин доживљава лепоту Земље са највећим уживањем, зато што препознаје рукотворину свога Оца и осећа Његову љубав у цвету, грму и дрвету. Нико није у стању да потпуно уважи значај брежуљка и долине, реке и мора, ако их не посматра као израз Божје љубави према човеку.

Бог нам говори преко дела свога провиђења и утицаја свог Духа на срце. У приликама и околностима, у променама које се око нас свакодневно догађају, можемо да нађемо драгоцене поуке, ако је наше срце склоно да их запажа. Истражујући деловање Божјег провиђења, псалмиста каже: »Доброте је Господње пуна земља.« »Ко је мудар, нека запамти ово, и нека познају милости Господње.« (Псалам 33,5; 107,43)

Бог нам се обраћа у својој Речи. У њој у јасним цртама имамо откривење Његовог карактера, Његовог поступања према људима и величанственог дела откупљења. У њој пред нама стоји отворена историја патријараха и пророка, и других светих људи из давнина. Они су били »људи смртни као и ми«. (Јаков 5,17) Видимо их како су се борили са обесхрабрењима сличним нашим, како су падали у искушењима, као што смо и ми падали, па ипак, поново су прикупљали храброст и борили се уз Божју благодат; посматрајући их, храбримо се у стремљењу ка праведности. Када читамо о особитим искуствима која су им дарована, о виделу, љубави и благословима у којима су уживали и послу који су извршили у благодати која им је дата, духу који их је надахњивао, и у нашем срцу запалиће се пламен светог надметања и жеља да по карактеру будемо налик на њих – да као што су они и ми ходимо са Богом.

Исус је рекао о списима Старог завета, а колико јасније за Нови завет: »Она сведоче за мене« (Јован 5,39), за Откупитеља, за Онога на кога су усредсређене наше наде у вечни живот. Целокупна Библија

говори о Христу. Од првог записа о стварању, јер »без ње ништа није постало што је постало« (Јован 1,3), до последњег обећања »ево, ћу доћи скоро« (Откривење 22,12), читамо о Његовим делима и слушамо Његов глас. Ако желите да упознате Спаситеља, проучавајте Свето писмо.

Испуните срце Божјим речима. Оне су жива вода која гаси вашу горућу жеђ. Оне су живи Хлеб са Неба. Исус изјављује: »Ако не једете тела Сина Човечијега и не пијете крви Његове, нећете имати живота у себи.« Затим, даје објашњење о Себи речима: »Речи које вам Ја рекох дух су и живот су.« (Јован 6,53.63) Наше тело је изграђено од онога што једемо и пијемо, и као што је то истина за телесни живот, тако је и у духовном; оно о чему размишљамо даће чилост и снагу нашој духовној природи.

Анђели желе да истражују предмет откупљења; а откупљени ће током непрекидних временских раздобља у вечности, проучавати и певати о њему. Зар откупљење и сада није достојно брижљивог размишљања и проучавања? Бесконачна Исусова милост и љубав, жртва принесена за нас, захтева најозбиљније и најсвечаније размишљање. Ми треба да размишљамо о задатку Онога који је дошао да спасе свој народ од његових грехова. Када тако разматрамо небеске теме, наша вера и љубав ће ојачати, наше молитве биће све угодније Богу, јер ће бити све испуњеније вером и љубављу. Оне ће бити разумне и усрдне. Поверење у Исуса биће много постојаније, као и свакодневно живо искуство Његове моћи, која спасава све који кроз Њега долазе Богу.

Када размишљамо о Спаситељевом савршенству, пожелећемо да се потпуно преобразимо и да се у нама обнови лик Његове чистоте. Наша душа биће гладна и жедна да постане налик на Онога кога обожавамо. Када се наше мисли више задржавају на Христу, то ћемо више говорити другима о Њему и потпуније Га представљати свету.

Библија није написана само за теологе, напротив, она је упућена обичном свету. Величанствене истине потребне за спасење, јасне су као дан; па нико неће погрешити или изгубити пут, осим оних који иду за својим расуђивањем, уместо за јасно откривеном Божјом вољом.

Ми не треба да прихватимо мишљење сваког човека о томе шта Свето писмо учи, већ сами треба да истражујемо Божје речи. Ако допустимо другима да обликују наше мишљење, имаћемо неделотворну снагу и ограничене способности. Племенита моћ ума, услед недостатка размишљања о темама достојних његове концентрације, може толико да закржља, да губи способност схватања дубоког значења Божје речи. Ум ће се развијати ако је запослен откривањем повезаности између библијских предмета, употребљавањем стиха са стихом и духовних истина са духовним истинама.

Не постоји ништа боље за јачање ума од проучавања Светог писма. Ниједна друга књига нема толико моћи да уздигне мисли, да оживи способности, као свестране и оплемењујуће библијске истине. Када би Божја реч била проучавана онако како треба, људи би се одликовали ширином ума, племенитошћу карактера и постојаношћу намера, што се данас може ретко запазити.

Брзо читање Светог писма доноси мало користи. Човек може да прочита целу Библију, а да, ипак, не сагледа њену лепоту или схвати њено дубоко и скривено значење. Један одсек, проучен тако да је његово значење постало јасно уму, а његова повезаност са планом спасења очигледна, има већу вредност него проучавање многих поглавља без одређеног циља и без жеље за стицањем корисних поука. Носите Библију са собом. Када вам се пружи прилика, читајте је; усадите њене стихове у своје памћење. Чак и док ходате улицама, можете прочитати неки одломак и размишљати о њему, и на тај начин урезати га у свој ум.

Мудрост не можемо стећи без озбиљног и пажљивог проучавања праћеног молитвом. Неки делови Светог писма тако су јасни да их је немогуће погрешно разумети, али постоје други чије се значење не налази на површини и на први поглед није га могуће сагледати. Поједини делови морају бити упоређени са другим деловима. Пажљиво истраживање и размишљање мора бити праћено молитвом. Такво проучавање биће богато награђено. Као што рудар открива жиле драгоценог метала, сакривеног испод земљине површине, тако ће и онај који Божју реч истрајно истражује као сакривено благо, открити драгоцене истине, које су сакривене од погледа немарног истраживача. Надахнута реч примљена у срце, биће као потоци који теку од извора живота.

Библију никада не треба проучавати без молитве. Пре него што отворимо њене странице, треба да се молимо за просветљење Светим Духом, које ће нам бити дато. Када је Натанаило дошао Исусу, Спаситељу је узвикнуо: »Ево правога Израиљца у коме нема лукавства.« Натанаило је упитао: »Како ме познајеш?« Исус је одговорио: »Пре него те позва Филип видех те када бејаше под смоквом.« (Јован 1,47.48) Исус ће и нас видети на скривеном молитвеном месту, ако од Њега потражимо светлост да дознамо шта је истина. Анђели из света светлости биће са онима који у понизности срца траже божанско вођство.

Свети Дух велича и прославља Спаситеља. Његова је служба да представља Христа, чистоту Његове праведности и узвишено спасење које добијамо преко Њега. Исус каже: »Јер ће од Мојега узети и јавиће вам.« (Јован 16,14) Дух истине је једини успешни Учитељ божанске истине. Колико је Бог високо ценио људски род, када је дао свог Сина да умре за њега и када је свог Духа поставио да буде човек Учитељ и стални Водич!

Преимућство МОЛИТВЕ

93 **Б**ог нам се обраћа преко природе и откривења, преко свог провиђења и утицаја свог Духа. Међутим, све ово није довољно; ми имамо потребу да Му изливамо своје срце. Да бисмо водили духовни живот и имали снагу, морамо имати стварну везу са нашим небеским Оцем. Наша душа може да се уздигне Њему; ми можемо размишљати о Његовим делима, Његовој милости, Његовим благословима, али то дословно не значи одржавати везу са Њим. Да бисмо могли разговарати са Богом, морамо имати нешто да Му кажемо о свом стварном животу.

Молитва је отварање срца Богу као Пријатељу. То није потребно зато да бисмо Богу открили шта смо, већ да бисмо постали способни да Га примимо. Молитва не спушта Бога к нама, већ нас уздиже Њему.

Када је био на Земљи, Исус је учио своје ученике како да се моле. Учио их је да своје свакодневне потребе износе Богу и да све своје бриге пребаце на

Њега. Чврсто уверавање које им је Он тада дао да ће њихове молитве бити услишене, чврсто је обећање и за нас.

Док је пребивао међу људима, Исус је често био на молитви. Наш Спаситељ се поистоветио са нашим потребама и слабостима, и у томе је постао понизни Молитељ, који је од свог Оца тражио нову снагу, да би могао да изађе ојачан за службу и искушење. Он нам је у свему пример. Он је Брат у нашим »слабостима«, »у свему је искушан као и ми« (Јеврејима 4,15), али као безгрешан, Његова природа уздржавала се од греха; издржао је душевне борбе и патње у грешном свету. Његова људска природа начинила је од молитве потребу и преимућство. У разговору са својим Оцем налазио је утеху и радост. Ако је Спаситељ људи, Божји Син, осећао потребу за молитвом, колико више треба ми, слаби, грешни смртници, да осећамо потребу за усрдном, сталном молитвом.

94

Наш небески Отац чека да на нас излије пунину својих благослова. Наше је преимућство да обилато пијемо са врела безграничне љубави. Зашто се онда тако мало молимо? Бог је спреман и вољан да услиши искрену молитву свог најскромнијег детета, а ипак са наше стране често је испољено одупирање да Богу саопштимо своје потребе. Шта небески анђели могу мислити о јадним, беспомоћним људским бићима подложним искушењима, кад Божје срце пуно безграничне љубави чезне за њима и када је спремно да им да више него што траже или замисле, па, ипак, се мало моле и имају мало вере? Анђели су задовољни што могу да се клањају пред Богом; они чезну да буду у Његовој близини. Они сматрају разговор са Богом најузвишенијом радошћу, док деца Земље, којој је толико неопходна помоћ коју једино Бог може да пружи, као да су задовољна што могу да живе лишена просветљености Његовим Духом, без сигурности Његовог присуства.

Мрак злого окружује оне који занемарују молитву. Искушења која дошаптава непријатељ маме их на грех, због тога што не користе предности које им је Бог дао божанском установом молитве. Зашто Божји синови и кћери морају да се опиру молитви, када је она кључ у руци вере који отвара небеске ризнице у којима се чувају неограничена средства Свемогућега? Без непрекидне молитве и будности у опасности смо да постанемо немарни и скренемо са праве стазе. Непријатељ упорно жели да омета пут до престола милости, да не бисмо озбиљном, понизном молитвом и вером добили благодат и снагу да се одупремо искушењима.

95

Постоје одређени услови под којима можемо да очекујемо да ће Бог услишити и одговорити на наше молитве. Први од њих је да осећамо потребу за Његовом помоћи. Он је обећао: »Јер ћу излити воду на жеднога и потоке на суху земљу.« (Исаија 44,3) Они који су гладни и жедни праведности, који чезну за Богом, могу бити сигурни да ће њиховим потребама бити удовољено. Срце мора да буде отворено за утицај Духа, иначе неће примити Божје благослове.

Наша велика потреба, сама по себи, најречитије говори у нашу корист. Ипак, од Господа треба тражити да све ово учини за нас. Он каже: »Иштите, и даће вам се.« И »који, дакле, свога Сина не поштеде, него Га предаде за све нас, како дакле да нам с Њим све не дарује«. (Матеј 7,7; Римљанима 8,32)

Ако у свом срцу сагледамо грех, ако је за нас прионуо неки грех који познајемо, Господ нас неће услишити, али покајничка молитва скрушене душе биће увек прихваћена. Када исправимо сва позната злодела, можемо да верујемо да ће Бог услишити наше молитве. Наше заслуге никада нас неће препоручити Божјој милости; Христове заслуге су оно што нас спасава. Његова крв нас очишћава; ипак, и ми лично морамо допринети прихватајући услове под којима ћемо бити прихваћени.

Друго основно начело прихватања молитве је 96
 вера. »Онај који хоће да дође к Богу, ваља да верује
 да има Бог и да плаћа онима који Га траже.« (Јевре-
 јима 11,6) Исус је својим ученицима рекао: »Све
 што иштете у својој молитви верујте да ћете прими-
 ти; и биће вам.« (Марко 11,24) Да ли можемо да Му
 верујемо?

Чврсто обећање је свестрано и безгранично, а
 Онај који је обећао, поуздан је и веран. Када не при-
 мамо оно зашто смо се молили, у време кад смо тра-
 жили, још увек морамо да верујемо да Господ чује
 наше молитве и да их услишава. Ми смо толико у
 заблуди и кратковиди да се понекад молимо за оно
 што за нас не би било благослов, али наш небески
 Отац у својој љубави услишава наше молитве дају-
 ћи нам оно што ће бити за наше највеће добро – оно
 што бисмо и сами пожелели, да божански просве-
 тљеним очима можемо сагледати све како у ствар-
 ности постоји. Кад изгледа да наше молитве неће
 бити услишене, морамо се чврсто држати обећања,
 јер ће сигурно доћи време услишења, а ми примити
 благослов који нам је најпотребнији. Међутим, оче-
 кивати да молитва буде увек услишена онако како
 смо желели, представља дрскост. Бог је сувише му-
 дар да би грешио и предобар да би ускратио неко
 добро онима који праведно живе. Према томе, не-
 мојте се плашити и поуздајте се у Њега, иако одмах
 не видите услишење својих молитава. Ослоните се
 на Његово поуздано обећање: »Иштите и даће вам
 се.« (Матеј 7,7)

Ако се саветујемо са својим сумњама и страхо-
 вима, или покушавамо да без вере решимо све што
 не можемо јасно да сагледамо, невоље ће се само
 повећавати и продубљивати. Међутим, ако дођемо 97
 Богу, осећајући се беспомоћним и зависним, као
 што у ствари јесмо, и у понизној и чврстој вери из-
 несемо своје жеље Њему, који има бескрајно знање,
 који сагледава све од постања и који својом вољом
 и речју управља свима, може и жели да саслуша

наш вапај и учиниће да светлост заблиста у нашем срцу. Искреном молитвом повезујемо се са духом Бескочнога. У то време можда нећемо имати никакав значајан доказ да се лице нашег Откупитеља у својој љубави и самилости окреће нама, али то, ипак, није тако. Можда нећемо осетити Његов видљиви додир, али је Његова рука у љубави и сажаљивој нежности над нама.

Када приступимо да се молимо Богу за милост и благослов, у свом срцу треба да имамо дух љубави и праштања. Како можемо да се молимо: »Опрости нам дугове наше **као** и ми што опраштамо дужницима својим« (Матеј 6,12), а да, ипак, допустимо себи да гајимо дух непраштања? Ако очекујемо да нам молитве буду услишене, морамо опраштати другима исто тако и у истој мери у којој очекујемо да ће нам бити опроштено.

Истрајност у молитви је услов за услишење. Ако желимо да растемо у вери и стекнемо искуство, морамо да се молимо. Ми треба да будемо »у молитви једнако«, да »стражимо у њој са захваљивањем«. (Римљанима 12,12; Колошанима 4,2) Петар опомиње вернике да буду »трезни и страже у молитвама«. (1. Петрова 4,7) Павле упућује позив: »У свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша.« (Филибљанима 4,6) »А ви, љубазни«, каже Јуда, »молите се Богу Духом светим и сами себе држите у љубави Божјој.« (Јуда 20.21)

98 Стална молитва представља нераскидиву заједницу душе са Богом, јер тада живот од Бога утиче у наш живот, а из нашег живота чистота и светост враћају се Богу.

Прилежна молитва је неопходна, и зато немојте допустити да вас ишта омета у томе. Уложите све напоре да одржите заједницу између Исуса и своје душе. Искористите сваку прилику да будете тамо где се уобичајено одржавају молитве. Они који стварно траже заједницу са Богом, биће стално на молитвеним састанцима, верно ће извршавати

своје дужности и искрено и жељно тежити да по-
жњу сва добра која је могуће добити. Искористиће
сваку прилику да буду тамо где могу да приме зраке
небеске светлости.

Ми треба да се молимо у породичном кругу, а
изнад свега не смео занемарити тајну молитву,
јер је она живот душе. Души је немогуће да достиг-
не врхунац, ако занемари молитву. Породична или
јавна молитва није довољна. У самоћи нека се ду-
ша препусти Божјем испитивачком оку. Тајну мо-
литву треба да чује само Бог који слуша молитве.
Ниједно знатижељно ухо не треба да прими терет
таквих молитава. У тајној молитви душа је ослобо-
ђена утицаја оних који је окружују, слободна од уз-
немиравања. Спокојно, али усрдно, она ће тежити
Богу. Благ и постојан биће утицај који произлази
од Њега, који види у тајности, чије је ухо отворе-
но да чује молитву која се уздиже из срца. Тихом,
једноставном вером, душа одржава заједницу са
Богом и прикупља зраке божанске светлости да је
одржи и ојача у сукобу са сотоном. Бог је тврђава
наше моћи.

Молите се у својој клети и док се бавите својим
послом, нека се ваше срце често уздиже Богу. Тако
је Енох ходао са Богом. Ове тихе молитве уздижу се
као скупочени мирис пред престолом благодати. 99
Сотона не може да победи онога чије срце тако
остане у Богу.

Не постоји ни време ни место које је неподесно
за исказивање молитве Богу. Не постоји ништа што
може да нас спречи од уздизања срца у духу озбиљ-
не молитве. У мноштву на улици, усред заузетости
послом, можемо да упутимо молитву Богу и моли-
мо се за божанско вођство, као што је чинио и Не-
мија када је свој захтев изнео цару Артаксерксу. Где
год се будемо нашли можемо имати собицу за за-
једништво. Врата нашега срца морају бити стално
отворена и наш позив Исусу да дође и пребива као
небески гост у срцу, мора да се уздиже према Небу.

Иако може да нас окружава кужна и искварена атмосфера, ми не морамо да удишемо њену заразност, већ можемо да живимо у чистом небеском ваздуху. Уздицањем душе у Божју присутност помоћу искрене молитве, ми смо у стању да затворимо сваки прилаз нечистим замислима и несветим мислима. Они чија су срца отворена за примање подршке и благослова од Бога, ходиће у светијој атмосфери од оне на Земљи и имаће трајну заједницу са Небом.

Потребно је да имамо много одређеније схватање о Исусу и потпуније разумевање вредности вечне стварности. Лепота светости треба да испуни срце Божје деце, а да би ово могло да се оствари, морамо да потражимо откривење небеских истина.

Нека се душа уздигне, да би Бог могао да нам подари да удишемо небеску атмосферу. Ми можемо да будемо толико близу Богу, да се у сваком неочекиваном искушењу, наше мисли окрену Њему, тако природно као што се цвет окреће Сунцу.

Изнесите Богу своје потребе, радости, жалости, своје бриге и страхове. Ви Га не можете оптеретити, не можете Га заморити. Он који броји све власи на вашој глави, није равнодушан према потребама своје деце. »Јер је Господ милостив и смиљује се.« (Јаков 5,11) Његово срце пуно љубави гануто је нашим жалостима, па чак и нашим казивањем о њима. Изнесите све што збуњује ваш ум. За Њега ништа није сувише тешко да понесе, јер Он одржава све светове, Он управља свим пословима у васиони. Све што се на било који начин тиче нашег мира, за Њега није толико незнатно да га не може запазити. У нашем искуству не постоји ниједно поглавље толико мрачно да га Он не може прочитати; не постоји никаква недоумица претешка за Њега да је не може решити. Никаква несрећа не може да задеси Његово најскромније дете, никаква брига неће мучити душу, не постоји искрена молитва која силази са усана да је наш небески Отац неће запазити, или показати делотворно занимање. »Исцељује оне ко-

ји су скрушена срца, и лечи туге њихове.« (Псалам 147,3) Веза између Бога и сваке душе тако је јасно обележена и потпуна као да на Земљи не постоји ниједна друга душа која треба да доживи Његово будно старање, ниједна друга душа за коју је Он дао свог љубљеног Сина.

Исус је рекао: »У онај ћете дан у име Моје заискати, и не велим вам да ћу Ја умолити Оца за вас; јер сам Отац има љубав к вама.« »Ја вас изабрах ... да што год заиштете у Оца у име Моје да вам да.« (Јован 16,26.27; 15,16) Међутим, молити се у Исусово име представља више од чистог спомињања тог имена на почетку и крају молитве. То значи да треба да се молимо по Исусовој вољи и духу, док верујемо у Његова обећања, ослањамо се на Његову благодат и вршимо Његова дела.

101

Бог не сматра да свако од нас треба да постане испосник или монах и да се повуче из света да бисмо се делима службе посветили Њему. Живот мора бити налик на Христов живот – између планине и службе мноштву. Онај који ништа не ради, него се само моли, ускоро ће престати да се моли или ће његове молитве постати уобичајена навика. Када се људи искључе из друштвеног живота, из области хришћанске дужности и ношења крста; када престану да озбиљно раде за Учитеља, који је пожртвовно радио за њих, тада губе главни предмет за молитву и немају никакав подстрек за молитву. Њихове молитве постају личне и себичне. Они не могу да се моле за потребе човечанства, или за ширење Христовог царства, ни да траже снагу која им је потребна за рад.

Ми подржавамо губитак када занемарујемо преимућство које има заједница у међусобном јачању и храбрењу у служби за Бога. Истине Његове речи у нашим умовима тада губе своју животност и важност. Наше срце престаје да буде просветљено и покретано њиховим посвећујућим утицајем, и наша духовност опада. У свом хришћанском зајед-

ништву, губимо много због недостатка саосећања један према другоме. Онај који се затвара у себе, не оправдава положај који је Бог замислио да треба да заузме. Правилно неговање заједништва у нашој природи, упућује нас да саучествујемо са другима и представља наше средство за развој и снагу у служби Богу.

102 Када би се хришћани удружили, говорећи један другоме о Божјој љубави и драгоценим истинама откупљења, њихова срца била би освежена, и крепили би једни друге. Свакога дана можемо да дознамо више о свом небеском Оцу, стицањем новог искуства о Његовој благодати; тада бисмо желели да говоримо и о Његовој љубави; док ово чинимо, наша срца ће живнути и охрабрити се. Када бисмо више размишљали и говорили о Исусу, а мање о себи, добили бисмо много више од Његовог присуства.

Када бисмо размишљали о Богу онолико, колико имамо доказа о Његовој бризи за нас, ми бисмо Га увек имали у својим мислима, уживали бисмо у разговору са Њим и у Његовом прослављању. Ми говоримо о земаљским стварима, зато што нас то занима. Говоримо о својим пријатељима зато што их волимо; наше радости и жалости везане су за њих. Ипак, имамо неупоредиво већи разлог да волимо Бога више него што волимо своје земаљске пријатеље. На овом свету би најприродније било да Он буде први у свим нашим мислима, да разговарамо о Његовој доброту и говоримо о Његовој сили. Богати дарови који су нам поклоњени, нису нам дати са намером да толико привуку наше мисли и љубав, да Богу немамо шта да дамо; они треба непрекидно да нас подсећају на Њега и да нас везама љубави и захвалности споје са нашим Добročинитељем. Ми често пребивамо у земаљским низинама. Подигнимо своје очи према отвореним вратима небеске Светиње, у којој сјајност Божје славе

пада на Христово лице који »може вавек спасти оне који кроза Њ долазе к Богу«. (Јеврејима 7,25)

Потребно је да више славимо Бога »за милост Његову, и за чудеса Његова ради синова људских«. (Псалам 107,8) Наша целокупна служба Богу не треба да се састоји од искања и примања. Немојмо стално мислити о својим потребама, а никад о добрим која примамо. Ми се уопште не молимо превише, али смо врло шкрти у исказивању захвалности. Ми смо стални примаоци Божје милости, а ипак исказујемо тако мало захвалности, тако Га мало величамо за оно што је учинио за нас.

103

Господ је у древна времена наложио Израиљцима, када су се сабирали да Му служе: »И једите онде пред Господом Богом својим, и веселите се ви и породице ваше свачим, за што се прихватите руком својом, чим те благослови Бог твој.« (5. Мојсијева 12,7) Оно што чинимо на Божју славу треба да чинимо са радошћу, са хвалоспевима и захваљивањем, а не са жалосћу и суморношћу.

Наш Бог је нежни, милостиви Отац. Служба Њему не сме да буде тужна, жалосна служба. Служба Господу и учествовање у Његовом Делу треба да представља задовољство. Бог не воли да Његова деца за коју је предвидео славно спасење, делују тако као да је Он окрутан, веома захтеван господар. Он је њихов најбољи Пријатељ; па када Му служе, Он очекује да буде са њима, да их благослови и утешу, испуњавајући њихова срца радошћу и љубављу. Господ жели да Његова деца имају утеху у Његовој служби, а у Његовом раду више задовољства него тегоба. Он жели да они који долазе на богослужење понесу са собом драгоцене мисли о Његовој бризи и љубави, да буду радосни у свим својим пословима у свакодневном животу, да могу имати благодат, да у свему поступају поштено и верно.

Морамо се окупити око крста. Христос, и то распети, треба да буде предмет размишљања, раз-

104

говора и наших најрадоснијих осећања. У својим мислима треба да забележимо сваки благослов, који смо примили од Бога, и када схватимо Његову велику љубав, треба да будемо спремни да све поверимо руци која је за нас била прикована на крсту.

На крилима величања Бога, душа може да се уздигне ближе Небу. Бога обожавају песмом и музиком у небеским дворовима, а када изражавамо своју захвалност, приближавамо се богослужењу небеских анђела. »Онај Мене поштује који приноси хвалу на жртву«, каже Бог у псалму 50,23. Изађимо пред свог Творца са радошћу пуном поштовања, са »захваљивањем и певањем«. (Исаија 51,3)

Шта чинити са сумњом?

Многи, нарочито они који су млади у хришћанском животу, понекад се обеспокоје наметнутом сумњом. У Библији постоје многе истине које се не могу објаснити или разумети, па их сатана користи да поколеба њихову веру у Свето писмо као откривење потекло од Бога. Они постављају питање: »Како могу да знам да је пут прави? Ако је Библија заиста Божја реч, како могу да се ослободим ових сумњи и недоумица?« 105

Бог никада не тражи да верујемо, а да нам пре тога није дао довољно доказа на којима треба да заснујемо своју веру. Његово постојање, Његов карактер, веродостојност Његове речи – све је засновано на сведочанствима која се обраћају нашем уму. Постоји мноштво ових сведочанстава. Упркос томе, Бог никада није одбацио могућност да се појави сумња. Наша вера мора да почива на доказу, не на логичном објашњењу. Они који желе да сумњају, имаће прилика за то; док они који стварно чезну да сазнају истину, наћи ће мноштво доказа на којима ће почивати њихова вера.

Ограниченим умовима немогуће је да потпуно схвате карактер деловања Бесконачнога. Најпроницљивијем уму, најобразованијем разуму, то свето Биће, ипак, мора остати обавијено тајном. »Можеш ли ти тајне Божје докучити, или докучити савршенство Свемогућег? То су висине небеске, шта ћеш учинити? дубље је од пакла (подземља), како ћеш познати?« (О Јову 11,7.8)

106 Апостол Павле узвикује: »О дубино богатства и премудрости и разума Божијега! Како су неиспитљиви Његови судови и неистражљиви Његови путеви!« (Римљанима 11,33) Међутим, иако је »облак и мрак око Њега«, »благодат и правда су подножје престолу Његову«. (Псалам 97,2) За сада можемо да схватамо Његово поступање према нама и побуде које Га покрећу, можемо разабрати безграничну љубав и милост сједињене са бесконачном силом. Можемо да схватимо Његове намере онолико колико треба да знамо за своје добро; а за све што ово превазилази, још увек морамо да се поуздамо у руку која је свемоћна и срце које је пуно љубави.

Божја реч, као и карактер њеног божанског Писца, износи тајне које ограничена бића никада не могу потпуно да схвате. Појава греха на свету, Христово утеловљење, новорођење, васкрсење и многе друге истине које износи Библија, представљају предубоке тајне за могућности људског ума да их објасни, да их потпуно схвати. Међутим, због тога што не можемо да разумемо тајне Његовог провиђења, немамо никаквог разлога да сумњамо у Божју реч. У царству природе стално смо окружени тајнама које не можемо да докучимо. Најнезнатнији облици живота представљају проблем који ни најмудрији филозофи не могу да објасне. Свуда се суочавамо са чудима која превазилазе моћ нашег схватања. Зар се онда можемо изненадити, кад утврдимо да и у духовном свету постоје тајне које не можемо докучити? Тешкоће се налазе у слабости и скучености људског ума. Бог нам је у Светом писму дао довољно доказа о свом божан-

ском карактеру и ми не треба да сумњамо у Његову реч зато што не можемо да схватимо све тајне Његовог провиђења. 107

Апостол Петар каже да у Светом писму постоје »неке ствари тешке разумети, које ненаучени и неутврђени изврћу ... на своју погибао«. (2. Петрова 3,16) Склони сумњи тешко разумљива места у Светом писму истицали су као доказ против Библије, али догађа се супротно, она представљају снажан доказ о њеном божанском надахнућу. Да није садржала никакав запис о Богу, већ само тај који можемо лако разумети; да су Његову узвишеност и величанственост лако могли схватити ограничени умови, Библија не би носила несумњиву потврду божанског ауторитета. Узвишена величанственост и недокучивост излаганих предмета, треба да нас надахну веровањем у њу као у Божју реч.

Библија објашњава истину у једноставности и савршеној прилагођености потребама и жудњама човековог срца што је изненадило и очарало најобразованије умове, а најскромније и најнеобразованије оспособљава да препознају пут спасења. Ипак, ове једноставно изнесене истине уграђене су у тако узвишене, тако далекосежне предмете, који потпуно превазилазе човекову моћ схватања, да их можемо прихватити само зато што их је Бог објавио. Тако је откривен и план спасења, па свака душа може да сагледа кораке које у покајању треба да учини према Богу и вери у нашег Господа Исуса Христа, да би била спасена на начин који је Бог утврдио; ипак, испод свих истина које можемо лако схватити, налазе се тајне које скривају Његову славу – тајне које превазилазе ум у његовом трагању, али упркос томе, страхопоштовањем и вером надахњује сваког искреног човека који тражи истину. Што више истражује Библију, то је дубље његово убеђење да је она реч живота Бога, и зато се људски разум клања пред величанственошћу божанског откривења. 108

Потврдити да нисмо у стању да потпуно схватимо величанствене библијске истине значи признати да је ограничени ум неспособан да схвати бесконачно; да човек својим ограниченим, људским знањем није у стању да разуме намисао Свемогућег.

Пошто нису у стању да докуче све њене тајне, они који сумњају и неверници одбијају Божју реч, а ни сви који тврде да верују у Библију нису ослобођени опасности коју доноси ово спорно питање. Апостол каже: »Гледајте, браћо, да не буде кад у коме од вас зло срце неверства да отступи од Бога живога.« (Јеврејима 3,12) Исправно је да пажљиво проучавамо библијска учења и истражујемо »дубине Божје« (1. Коринћанима 2,10), толико колико су откривене у Светом писму. Док »оно што је тајно оно је Господа Бога нашега«, а »јавно је наше«. (5. Мојсијева 29,29) Међутим, сотона чини све да изопачи истраживачку моћ људског ума. Разматрању библијских истина придружена је охолост, тако да људи постају нестрпљиви и осећају се понижени, ако нису у стању да на своје задовољство објасне сваки део Светог писма. За њих је исувише понижавајуће да признају да не схватају надахнуте речи. Они нису спремни да стрпљиво чекају, док Бог не одлучи да им открије истину. Они сматрају да је њихова људска мудрост, без ичије помоћи, довољна да им омогући да схвате Свето писмо, а када то не успеју, они упорно поричу његов ауторитет. Тачно је да се многе теорије и доктрине за које се међу људима верује да потичу из Библије, уопште не темеље на њеном учењу, и у ствари, потпуно су у супротности са целокупном сврхом надахнућа. Ове чињенице постале су узрок сумњи и збуњености. Ипак, оне не могу бити приписане Божјој речи, већ човековој изопачености.

109

Да је створеним бићима омогућено да стекну потпуно разумевање Бога и Његових дела, и када би достигла ту тачку, за њих више не би постојало никакво даље откривање истине, никакво напредова-

ње у знању, никакав даљи развој ума или срца. Бог више не би био врховни; а човек пошто је достигао границу знања и могућности, престао би да напредује. Захвалимо Богу што то није тако. Бог је бесконачан, у Њему је »све благо премудрости и разума«. (Колошанима 2,3) Људи ће кроз сву вечност, моћи стално да истражују, стално уче, а ипак никада неће исцрпити блага Његове мудрости, Његове доброте, Његове моћи.

Бог жели да чак и у овом животу, истине из Његове речи буду објашњаване Његовом народу. Постоји само један начин да се ово знање стекне. Знање о Божјој речи можемо да стекнемо једино просветљењем оним Духом којим је та реч дана. »Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божијега«, »јер Дух све испитује и дубине Божје«. (1. Коринћанима 2,11.10) Спаситељево обећање Његовим следбеницима било је: »Када дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину ... јер ће од Мојега узети, и јавиће вам.« (Јован 16,13.14)

Бог жели да човек вежба своју моћ разума; проучавање Библије ојачаће и уздићи ум, што ниједно проучавање не може учинити. Ипак, морамо се чувати обожавања разума, који је подвлашћен слабостима и непоузданости људског рода. Ако не желимо да нам Свето писмо буде нејасно, тако да ни најједноставније истине не можемо разумети, морамо да покажемо безазленост и веру малог детета, спремног да учи, и да се молимо за помоћ Светога Духа. Свесност о Божјој сили и мудрости, и о нашој неспособности да схватимо Његову величину, треба да у нас улије понизност, па ћемо онда отварајући Његову реч, са светим страхопоштовањем, осећати као да улазимо у Његову присутност. Када прилазимо Библији, разум мора да признаје ауторитет који је виши од њега, а срце и ум морају да се покоре узвишеном ЈА САМ.

Постоје многа места наизглед тешка или неразумљива, које ће Бог учинити јасним онима који че-

зну да их разумеју. Међутим, без вођства Светог Духа, стално ћемо бити подложни извртању или погрешном тумачењу Светог писма. Много је читања Библије која не доносе никакву корист, а у многим случајевима чине изричиту штету. Када без икаквог поштовања и молитве отварамо Божју реч, кад мисли и осећања нису усредсређени на Бога, или нису у складу са Његовом вољом, ум постаје помрачен сумњом, а сумњичавост се појачава већ за време читања. Непријатељ тада господари мислима, и наводи на тумачења која нису исправна. Кад год људи не желе да у речима и делима буду у складу са Богом, онда су без обзира на своју образованост, подложни заблуди у схватању Светог писма, и зато није сигурно поверовати њиховим објашњењима. Они који у Светом писму траже недоследности, немају духовни став. Са таквим изопаченим погледом, они ће пронаћи многе разлоге за сумњу и неверство у оно што је заиста једноставно и лако.

111

Стварни разлог сумњичавости, у већини случајева налази се у љубави према греху. Учења и ограничења која постоје у Божјој речи, не пријају гордом срцу које воли грех, па они који нису спремни да се покоравају њеним захтевима, готови су да посумњају у њену веродостојност. Да бисмо дошли до истине, морамо показати искрену жељу да упознамо истину и спремност срца да је послуша. Сви који у овом духу прилазе проучавању Библије, наћи ће обиље доказа да је она Божја реч, па ће моћи да разумеју њене истине, које ће их умудрити за спасење.

Христос је рекао: »Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога.« (Јован 7,17) Уместо сумње и недоследне критике онога што не схватате, обратите пажњу на светлост која вас већ обасјава, па ћете примити још већу светлост. Христовом благодаћу, спроведите у дело сваку дужност која је постала јасна вашем разуму, па ћете постати оспособљени за схватање и извршавање оних у које сада сумњате.

Постоји један доказ који је свима приступачан – онима са највишим образовањем и онима са најнижим – доказ искуства. Бог нас позива да проверимо стварност Његове речи, истинитост Његових обећања. Он нам налаже: »Испитајте и видите како је добар Господ.« (Псалам 34,8) Уместо да се поуздамо у туђе речи, треба лично да се уверимо. Он обзнањује: »Иштите и примићете.« (Јован 16,24) Његова обећања биће испуњена. Никада нису изостала; никада нису изневерила. Што се више приближавамо Исусу и радујемо пунини Његове љубави, наше сумње и тама ишчезнуће у сјају Његове присутности.

112

Апостол Павле каже да Бог »нас избави од власти тамне, и премести нас у царство љубави Сина својега«. (Колошанима 1,13) Сваки који је прешао из смрти у живот може да »потврди да је Бог истинит«. (Јован 3,33) Он може да посведочи: »Била ми је потребна помоћ, и ја сам је нашао у Исусу. Свакој мојој потреби је удовољено, глад моје душе је утољена и сада је за мене Библија откривење Исуса Христа. Питате ме зашто верујем у Исуса Христа? Зато што је Он мој божански Спаситељ. Зашто верујем Библији? Зато што сам открио да је она Божји глас мојој души.« У себи можемо наћи осведочење да је Библија поуздана, да је Христос Божји Син. Свесни смо да не следимо вешто измишљене приче.

Апостол Петар опомиње своју браћу »напредујте у благодати и у познању Господа нашега и Спаса Исуса Христа«. (2. Петрова 3,18) Када Божји народ напредује у благодати, непрекидно ће примати јаснија откривења из Његове речи. Он ће препознати нову светлост и лепоту у свим њеним истинама. Ово се показало као тачно у свим вековима црквене историје, и тако ће бити настављено до краја. »Пут је праведнички као светло видело, које све већма светли док не буде прави дан.« (Приче 4,18)

Вером можемо да управимо поглед у будућност и ухватимо се за Божје обећање о развоју ума, сје-

- 113 дињењу човекових способности са божанским и свакој душевној снази доведеној у непосредни додир са Извором светлости. Можемо да се радујемо што ће све што нас је збуњивало у Божјем провиђењу, тада бити разјашњено, тешко схватљиве истине тада ће добити објашњење, а тамо где је наш ограничени ум откривао само збрку и промашене циљеве, видећемо најсавршенији и највеличанственији склад. »Сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу; сада познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат.« (1. Коринћанима 13,12)

Радост у Господу

Божја деца позвана су да буду Христови представници, да откривају Божју доброту и милост. Како нам је Исус открио прави Очево карактер, тако и ми треба да откријемо Христа свету, који није упознао Његову нежну љубав пуну саучешћа. »Као што си Ти Мене послао у свет«, рекао је Исус, »и Ја њих послах у свет.« »Ја у њима и Ти у Мени... да позна свет ... да си Ме Ти послао.« (Јован 17,18.23) Апостол Павле рекао је Исусовим ученицима: »Који сте се показали да сте посланица Христова«, »коју познају и читају сви људи.« (2. Коринћанима 3,3.2) Исус преко сваког свог детета шаље посланицу овом свету. Ако сте Исусови следбеници, Он преко вас шаље посланицу породици, насељу, улици у којој живите. Исус, који пребива у вама, жели да се обрати срцу оних који нису упознати са Њим. Можда не читају Библију, или не чују глас који им се обраћа са њених страница; можда не запажају Божју љубав у Његовим делима. Ако сте прави Исусови представници, можда ћете им помоћи да схвате Његову доброту, и придобити их да Га воле и служе Му.

115

Хришћани су одређени да буду светлоноше на путу према Небу. Они треба да у свету одсјајују светлошћу која их обасјава од Христа. Њихов живот и карактер треба да буду такви да преко њих други стекну право сазнање о Христу и Његовој служби.

116 Ако стварно представљамо Христа, учинићемо да Његова служба буде привлачна, јер она то у ствари и јесте. Хришћани који своју душу оптерећују туробношћу и жалошћу, који гунђају и жале се, пружају другима лажни приказ о Богу и хришћанском животу. Они остављају утисак да се Бог не радује када су Његова деца срећна, и тако лажно сведоче о небеском Оцу.

Сотона ликује када Божју децу успе да наведе у неверство и обесхрабрење. Он ужива када нас види да немамо поверења у Бога, када сумњамо у Његову спремност и силу да нас спасе. Он је задовољан када помишљамо да Господ жели да нас повреди својим провиђењем. Слика о Господу лишена милости и сажаљења јесте сотонино дело. Он нетачно приказује истину о Њему. Он испуњава наше мисли лажним представама о Богу; и уместо да говоримо истину о свом небеском Оцу, ми често усредсређујемо своје мисли на сотонино нетачно представљање и омаловажавање Бога, тиме што постајемо подозриви и гунђамо против Њега. Сотона увек тежи да верски живот оптерети туробношћу. Жели да тај живот изгледа тежак и мучан, и када хришћанин у свом животу покаже овакво схватање религије, таквим неверством, подупиरे сотонину обману.

117 Многи, идући стазом живота, задржавају се због својих погрешака, пропуста и разочарања, и тако њихова срца испуњавају жалост и обесхрабрење. Док сам била у Европи, једна сестра која је тако поступила и била у дубокој жалости, писала ми је молећи ме за неку реч охрабрења. Те ноћи, пошто сам прочитала њено писмо, сањала сам као да се налазим у башти и неко ко је изгледа био сопственик баште, водио ме је њеним стазама. Брала сам цвеће и

уживала у његовом мирису, кад ми је сестра која је ходала поред мене, скренула пажњу на неугледно жбуње дивље руже које јој је препречило пут. На том месту јадиковала је и тужила. Она није ишла стазом, на којој треба да прати водича, већ је корачала преко дивљих ружа и трња. »О«, жалила се она, »зар није штета што ову дивну башту квари трње?« Водич јој је на то одговорио: »Не дирај трње, јер ће те оно само ранити. Бери руже, љиљане и каранфиле.«

Зар у вашем животу нису постојали светли тренуци? Зар нисте имали неко драгоцену раздобље у коме вам је срце радосно куцало, одазивајући се Божјем Духу? Када поново погледате поглавља свог животног искуства, зар нисте нашли неке пријатне странице? Зар Божја обећања нису слична мирисном цвећу које се шири на све стране око ваше путање? Зар нећете допустити да његова лепота и мирис испуни радошћу ваше срце?

Дивље руже и трње само ће вас ранити и ожалостити; па ако само њих берете, и другима их поклањате, зар онда, поред омаловажавања Божје доброте, не спречавате људе око себе да ходају стазом живота.

Није мудро сакупљати непријатна сећања из прошлог живота – његове неправде и разочарања – да причате о њима и тугујете, док вас не савлада обесхрабрење. Обесхрабрена душа испуњена је тамо, ускраћујући сама себи Божју светлост и бацајући сенку на стазу других.

Хвала Богу на славним призорима које нам је показао. Сакупљајмо света, поуздана обећања Његове љубави, и имајмо их стално пред очима: Божји Син који напушта Очев престо, задевајући своју божанску природу људском да спасе човека од сотонине силе; Његова победа за нас, која отвара људима Небо, приказујући људском погледу пријемну дворану у којој Божанство открива своју славу; пали људски род подигнут из провалије уништења у којој га је бацио грех, обнављање везе са бесконач-

118

ним Богом, а пошто је вером у нашег Откупитеља, издржао божанску пробу, обучен је у Христову праведност и подигнут на Његов престо – то су призори о којима Бог жели да дубоко размишљамо.

Када изгледа да сумњамо у Божју љубав и немамо поверења у Његова обећања, ми омаловажавамо Њега и ожалошћавамо Његовог Светог Духа. Како би се осећала мајка, када би се њена деца непрекидно жалила на њу, као да им не мисли добро, и као да њен напор који је улагала целог живота није био усмерен унапређењу њихових интереса и давању утехе? Претпоставимо да сумњају у њену љубав; то би сломило њено срце. Како би се осећао сваки родитељ, када би његова деца тако поступала са њим? Како нас може посматрати наш небески Отац када гајимо неповерење према Његовој љубави, која Га је покренула да да свог јединородног Сина да бисмо ми живели? Апостол пише: »Који дакле свога Сина не поштеде, него Га предаде за све нас, како дакле да нам с Њим све не дарује?« (Римљанима 8,32) Ипак, многи својим делима, ако не речима, говоре: »Господ то није мислио за мене. Можда Он воли друге, а не мене.«

119

Све то наноси штету вашој души, јер свака реч сумње коју изговорите, дозива сотонина искушења; она у вама учвршћује склоност ка сумњи и тако ожалошћаваате анђеле који вам служе. Када вас сотона куша, немојте изговорити ниједну реч сумње или несигурности. Ако одлучите да отворите врата његовом наговештају, ум ће се испунити неповерењем и бунтовним сумњама. Када искажете своја осећања, свака изражена сумња не само што ће деловати на вас, већ ће то постати семе које ће исклијати и донети род у животу других и можда још више поспешити утицај ваших речи. Сами ћете, можда, бити у стању да се опоравите од времена искушења и деловања сотонине замке, али други који су се пољубали вашим утицајем, можда неће моћи да избегну неверство које сте у њима покренули.

Зато је веома важно да говоримо само оно што ће уливати духовну снагу и живот!

Анђели послушкују да чују какав извештај о небеском Учитељу подносите свету који вас окружује. Нека ваши разговори буду о Њему, који живи да посредује пред Оцем за нас. Када се рукујете са пријатељем, нека слављење Бога буде на вашим уснама и срцу. То ће привући његове мисли Исусу.

Сви имају невоље, жалости које тешко подносе, искушења којима се тешко одупиру. Своје невоље немојте износити смртницима, који су као и ви, изнесите све у молитви Богу. Нека постане правило у вашем животу да никада не изустите ниједну реч сумње или обесхрабрења. Ви можете много да учините да разведрите живот других и ојачате њихове напоре речима наде и свете ведрине. 120

Постоје многе одважне душе жестоко притешњене искушењем, готово у прилици да клону у сукобу са собом и силама зла. Немојте обесхрабрити такве у њиховој жестокој борби. Бодрите их речима које доносе храброст и наду и које ће их подстицати на њиховом путу. На тај начин, Христова светлост зрачиће из вас. »Ниједан од вас не живи себи.« (Римљанима 14,7) Нашим несвесним утицајем други могу бити охрабрани и оснажени или обесхрабрани и одвојени од Христа и истине.

Постоје многи који имају погрешно мишљење о Христовом животу и карактеру. Сматрају да је Он био лишен тоpline и радости, да је био озбиљан, достојанствен и тужан. У многим случајевима целокупно верско искуство обојено је овим суморним схватањем.

Често можемо чути да је Исус плакао, а да није познато да се смејао. Наш Спаситељ је заиста био Човек бола и упознат са жалошћу, јер је своје срце отворио за све људске боли. Међутим, иако је Његов живот био пун самоодрицања и осенчен болом и бригом, Његов дух није био скрхан. На Његовом лицу није стајао израз туге и негодовања, већ увек

кротко спокојство. Његово срце било је врело живота и тамо где је стизао, доносио је одмор, мир, радост и срећу.

121 Наш Спаситељ био је веома озбиљан и реван, али никада туробан и натмурен. Живот оних који се угледају на Њега имаће озбиљне циљеве; имаће дубоко осећање за личну одговорност. Лакомисленост неће бити исказивана, неће постојати никакво бучно весеље, никакве грубе шале; Исусова религија даје мир који тече као река. Она не гаси пламен радости, она не обуздава ведрину, нити баца сенку на весело, насмејано лице. Христос није дошао да Му служи, већ да служи, а када Његова љубав царује у срцу, ми ћемо следити Његов пример.

Ако у својим мислима, на првом месту, чувамо нељубазна и неправедна дела других, биће нам немогуће да их волимо, као што је нас Христос волео; али ако се наше мисли задржавају на Христовој узвишеној љубави и сажалењу према нама, тај исти дух биће изливен и на друге. Ми ћемо волети и поштовати једни друге, упркос грешкама и несавршенству које увек запажамо. Потребно је да гажимо понизност и неповерење у себе и стрпљиву нежност према грешкама других. То ће искоренити сваку ускогруду себичност и учинити нас великодушним људима широког срца.

Псалмиста каже: »Уздај се у Господа и твори добро; живи на земљи и храни истину.« (Псалам 37,3) Сваки дан има своје терете, своје бриге и невоље; када се сретнемо, колико смо спремни да говоримо о својим тешкоћама и искушењима. Толико нам се невоља намеће, толиким страховима повлађујемо, толике терете неспокојства носимо, да би неко могао да претпостави да немамо Спаситеља који је сажалив и који нас воли, и који је спреман да слуша искања и да нам у свако доба пружи брзу помоћ у невољи.

Неки су увек заузети страхом и невољом који нису њихови. Свакодневно су окружени доказима

Божје љубави; сваког дана уживају у дарезљивости Његовог провиђења, али олако прелазе преко ових благослова. Њихов ум стално размишља о нечем непријатном и боје се да их то може снаћи; ако ипак постоји нека тешкоћа, иако незнатна, она заслепи њихове очи да не виде многа добра која треба да покрену њихову захвалност. Тешкоће са којима се сусрећу, уместо да их усмере Богу, једином Извору њихове помоћи, одвајају их од Њега зато што у њима буде немир и незадовољство.

Да ли поступамо добро када смо тако неверни? Зашто бисмо били незахвални и неповерљиви? Исус је наш Пријатељ; цело Небо подржава нашу добробит. Не смемо допустити да невоље и бриге из свакодневног живота узнемиравају наш ум, нити да нам мрште чело. Ако тако чинимо, увек ћемо се суочавати с нечим што ће нас узнемиравати и мучити. Не смемо попустити забринутости која нагриза и уништава, али нам не помаже у подношењу искушења.

Можда имате тешкоћа на послу; ваши изгледи постају све мрачнији, можда вам прети и губитак; али немојте се обесхрабрити; препустите своје бриге Богу и останите смирени и добре воље. Молите се за мудрост и разборито управљајте пословима, и на тај начин спречите губитак и несрећу. Учините све што је у вашој моћи да остварите добре резултате. Исус је обећао своју помоћ, али не одвојено од вашег напора. Кад сте, ослањајући се на свог Помоћника, учинили све што можете, радосно прихватите исход.

Бог не жели да Његов народ пада под теретом брига. Ипак, наш Бог нас не завашава. Он нам не говори: »Не плашите се; на вашем путу не постоје опасности.« Он зна да постоје искушења и опасности, и Он поштено поступа према нама. Он не намерава да свој народ изведе из света греха и зла, већ му открива сигурно уточиште. Његова молитва за ученике била је: »Не молим Те да их узмеш са света, него да их сачуваш ода зла.« »У свету«, наставља Он

даље, »ћете имати невољу: али не бојте се, јер Ја над-
владах свет.« (Јован 17,15; 16,33)

Христос је у Беседи на гори дао својим ученици-
ма драгоцене поуке о поверењу у Бога. Ове поуке би-
ле су намењене охрабрењу Божје деце кроз векове,
па су пуне упутстава и утехе стигле и до наших дана.
Спаситељ је својим следбеницима указао на птице
у ваздуху, које су, неоптерећене бригама, цвркута-
ле своје веселе хвалоспеве, јер »не сеју, нити жању«. Ипак
узвишени Отац задовољава њихове потребе.
Спаситељ пита: »Нисте ли ви много претежнији од
њих?« (Матеј 6,26) Велики Дародавац, отвара своју
руку и људима и животињама и снабдева сва своја
створења. Птице у ваздуху нису остале незапажене.
Он не ставља храну у њихов кљун, али задовољава
све њихове потребе. Оне сакупљају зрнење, које је
Он расуо за њих. Оне припремају грађу за своја ма-
ла гнезда. Оне хране своје птиће. Оне певајући од-
лазе на посао, јер »Отац ваш небески храни их«. А
»нисте ли ви много претежнији од њих?« Зар нисте
ви, разумни духовни поштоваоци Бога вреднији од
птица небеских? Зар Творац нашег бића, Чувар на-
шег живота, Онај који нас је створио по свом бо-
жанском обличју, неће удовољити нашим потреба-
ма ако се само поуздамо у Њега?

124 Христос је указао својим ученицима на пољско
цвеће, које расте у богатој раскоши и буја у једно-
ставној лепоти коју му је подарио небески Отац, као
израз своје љубави према човеку. Он је рекао: »По-
гледајте љиљане у пољу како расту.« Лепота и једно-
ставност овог цвећа које постоји у природи према-
шује Соломунов сјај. Највеличанственија одећа ства-
рана уметничком вештином, не може да се пореди са
природном љупкошћу и блиставом лепотом цвећа
које је Бог створио. Исус пита: »А кад траву у пољу,
која данас јест а сутра се у пећ баца, Бог тако одева; а
камоли вас, малонерни?« (Матеј 6,28.30) Ако Бог, тај
божански Уметник, једноставном цвећу, које у јед-
ном дану увене, поклања нежне и разноврсне боје,

колико ће више бринути о онима које је створио по свом обличју? Ова Христова поука представља укор брижним мислима, оптерећености невољама и сумњи неверног срца.

Господ жели да сви Његови синови и кћери буду срећни, кротки и послушни. Исус каже: »Мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји.« »Ово вам казах, да радост Моја у вама остане и радост ваша се испуни.« (Јован 14,27; 15,11)

Срећа коју тражимо из себичних побуда, изван стазе службе, несигурна је, нестална и пролазна, док душу испуњава усамљеност и жалост; али у служби Богу има радости и задовољства; хришћанин није остављен да пролази несигурним стазама; није препуштен бесциљним жалостима и разочарањима. Ако заиста не доживљавамо задовољства у овом животу, још увек можемо бити радосни надајући се вечном животу.

125

Међутим, хришћани чак и овде могу да нађу радост у заједници са Христом; могу да имају сјај Његове љубави, непрекидну утеху Његовог присуства. Неки корак учињен у животу може нас приближити Исусу, може нам подарити дубље искуство Његове љубави и може нас довести корак ближе блаженом дому мира. Према томе, немојмо одбацити своје поверење, него имајмо чврсто поуздање, чвршће него икад раније. »Довде нам Господ поможе« (1. Самуилова 7,12), а Он ће нам помоћи до краја. Погледајмо споменике, дела трајне вредности, који нас подсећају на оно што је Бог учинио да нас утеши и спасе из руке уништитеља. Сачувајмо у живом сећању сва нежна дела милости коју нам је Бог указао – суза које је обрисао, болова које је ублажио, брига које је уклонио, страхова које је растерао, потреба које је задовољио, благослова које је подарио – и тако јачајмо себе за све оно што нам предстоји у остатку нашег пута према светом месту.

Ми нисмо у стању да унапред сагледамо нове тешкоће у наступајућем сукобу, али можемо да размотримо оно што је било у прошлости и оно што треба да дође, и кажемо: »Довде нам Господ поможе.«
 »Докле трају дани твоји трајаће снага твоја.« (5. Мојсијева 33,25) Искушења неће премашити нашу снагу која ће нам бити дата да све то поднесемо. Дакле, прихватимо овај посао управо тамо где се налазимо, са вером, да ће без обзира на оно што ће доћи, у сразмери са искушењем, бити дата и снага.

126 Ускоро ће се небеска врата широм отворити да Божјој деци допусте улазак, а са усана Цара славе до њихових ушију допреће као најраскошнија музика: »Ходите благословени Оца Мојега; примите Царство које вам је приправљено од постања света.« (Матеј 25,34)

Тада ће окупљени бити поздрављени добродошлицом у Домовини коју је Исус припремио за њих. Тамо им неће чинити друштво зли са Земље, лажљивци, идолопоклоници, нечисти, неверни, већ ће се дружити са онима који су победили сотону и божанском благодаћу изградили савршени карактер. Свака грешна склоност, свако несавршенство, који су их овде ожалостићавали, уклоњени су Христовом крвљу, а поклоњени су им савршенство и сјај Његове славе који далеко превазилазе сунчеву блиставост. Морална лепота, савршенство Његовог карактера зрачи из њих, и по вредности високо надмашује ову спољашњу величанственост. Они су без мане пред великим белим престолом, и деле достојанство и предности са анђелима.

Имајући у виду славно наследство, које може бити његово, »какав ће откуп дати човек за своју душу«? (Матеј 16,26) Он може да буде сиромашан, а ипак да у себи поседује богатство и достојанство, које му свет никада не може дати. Човек, откупљен и очишћен од греха, заједно са свим племенитим силама посвећеним служби Богу, превазилази сваку

вредност; радост на Небу и присуство Бога и св-тих анђела, због једне спасене душе, оглашена је у песмама о светој победи.

